

► Dones, kurdes i pobres

Roda el món // Pàgina 18

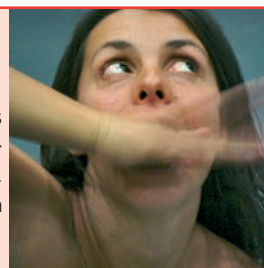
"Patim una triple opressió: per ser dones, per ser pobres i per ser kurdes", diu Rahime Ozadikti, de l'organització Gokkusagi. Les dones tenen un paper molt actiu en la lluita del poble Kurd.

► Jornades de l'OCEAS

Què es cou // Pàgina 22

L'Observatori de la Crisi Energètica i les Alternatives de Societat (OCEAS) convoca unes jornades que denuncien el canvi climàtic i la crisi energètica com les dues cares d'una mateixa moneda.

► Dones creadores

Expressions // Pàgina 24

El Projecte VACA omple un mes de propostes escèniques, dansa i *performances* dissenyades, creades i dirigides per dones. Les actuacions ja han començat amb força èxit a l'Espai Bonnemaison.

directa

setmanari de comunicació

núm. 70 // 14 de novembre de 2007

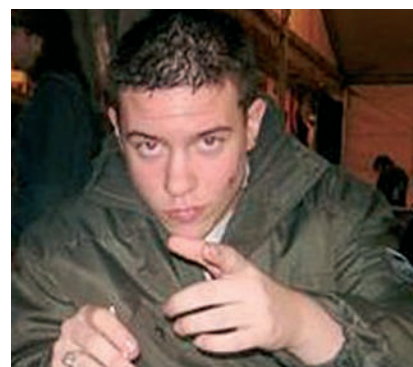
www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Antifeixista assassinat per un militar a Madrid

» Així està el pati // Pàgina 12

UN JOVE EN ESTAT GREU I SET PERSONES ATESES PER FERIDES

Carlos, el noi assassinat de 16 anys

Durant la manifestació contra el Meeting Point, es va cremar un ninot davant la seu d'ICV Eloy de Mateo

» Així està el pati // Pàgina 10

Set dies contra el Meeting Point'07

Les diferents lluites en defensa del territori i contra l'especulació han convocat, un any més, un boicot actiu contra la celebració de l'onzena edició de la fira immobiliària Barcelona Meeting Point (BMP). Aquest esdeveniment és el lloc idoni per fer negocis de passadís i per pressionar els polítics perquè legislin d'acord amb les necessitats de les empreses immobiliàries.

Durant tota la setmana s'han fet accions diverses i actes públics per tal de visibilitzar els conflictes locals, a la vegada que es fa front comú contra aquesta "màfia immobiliària". A Esplugues, es van aturar les obres del pla Caufec i en d'altres municipis es van tancar una trentena d'immobiliàries. A Horta, es va okupar un garatge abandonat des de feia 30 anys. El dissabte dia 10 es va celebrar la manifestació final al barri de Sant Andreu del Palomar.

» Així està el pati // Pàgina 16

50 sabotatges contra les empreses vinculades a experiments amb animals

La lluita contra les empreses vinculades a l'experimentació animal és sistemàticament silenciada. Denuncien el patiment de milers d'animals.

» Així està el pati // Pàgina 11

El 20N, judici als imputats per la crema de fotos del rei

L'Audiència Nacional accelera el procés d'instrucció i fa coincidir el judici amb la data de la mort de Franco.

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

Lluites contra el neoliberalisme a l'Amèrica Llatina

Amb la Cimera Iberoamericana de fons, els moviments socials llatinoamericans busquen el seu encaix amb el nous governs "progressistes".

» Així està el pati // Pàgina 9

Els ajuntaments contraris a la MAT intenten dificultar les expropiacions

Els consistoris de les poblacions que s'han declarat contràries a la instal·lació de la línia de Molt Alta Tensió (400.000 volts) que ha de creuar les comarques gironines intenten que les expropiacions de terrenys no es facin efectives. Els alcaldes d'aquests municipis, com Taradell, Brunyola o An-

glès no han cedit cap despatx a la seu consistorial per tal que els responsables de REE aixequin acta i signin les expropiacions amb els propietaris afectats. REE ha hagut de llogar una furgoneta per fer-la servir com a despatx ambulant i complir amb el protocol d'expropiació.

No a la Mat

Editorial

Se'ns pixen a sobre i ja ni ens diuen que plou

És curiós, però en aquesta editorial pot semblar que —per primera vegada— estem d'acord, per raons contraposades, amb les paraules del subjecte Fernández Díaz quan es va referir a l'actuació de la Guàrdia Urbana en la visita dels seguidors del Glasgow a Barcelona. En efecte, aquest senyor preguntava a Jordi Hereu quina cara posarien els i les barcelonines quan fossin multades, en base a l'ordenança del civisme, després d'haver vist les imatges que ens han regalat aquests turistes. Quina cara havien de posar, després de veure els anglesos enrojats bebent llaunes a sobre d'un cotxe patrulla que, justament, tallava el trànsit a la plaça de Catalunya per evitar que es produïssin accidents? O després de veure els urbans mostrant als visitants on podien anar a comprar més cerques. O després de veure com els monuments i les cantonades es convertien en improvisats lavabos, mentre El Corte Inglés gaudia d'un cordó de policia protectors. O, potser, en sentir que el número de sancions imposades derivades de les infraccions d'entre dotze i vint articles de l'ordenança del civisme de forma evident i continuada és igual a zero. Quan recordem les imatges d'assetjament a les treballadores sexuals, els artistes de carrer, els patinadors o els que pretenen expressar idees polítiques —entre d'altres— la conclusió només pot ser una i igual que la que en treia aquest representant de la dreta: n'hi ha per llogar-hi cadires. Més enllà dels diferents camins que ens porten a dir això, hem de dir que el que queda palès és el model pel qual aposta l'Ajuntament: multar i reprimir tot allò que no queda bé en aquest aparador que ens estan construint a la cara perquè uns rossets etílics es passegin per la nostra ciutat fent el que han vingut a fer. Se'ns pixen a sobre i ja ni ens diuen que plou.

Pensem, doncs existim

Jo també vull ser regidor de Sant Boi

✉ Baldiri Alegre
/directa@setmanaridirecta.info/

Les darreres setmanes la plataforma Jo també vull ser regidor de Sant Boi ha dut a terme una campanya per denunciar la irracionalitat de la gestió pública al municipi de Sant Boi de Llobregat. Un dels arguments de més pes que han utilitzat al llarg de la campanya han estat els insultants sous que s'embutxaquen l'alcalde (Jaume Bosch) i els regidors de la vila, i és que Bosch (PSC) cobra oficialment 79.100 euros l'any, una xifra superior al sou d'alcaldes de ciutats que són capital de província —com és el cas de Màlaga, Badajoz, Santander, Alacant, o Múrcia entre d'altres— i superior, també, al que cobren la majoria de presidents de Comunitat Autònoma. De fet, només hi ha sis presidents de Comunitat Autònoma en tot l'Estat espanyol que cobrin més que l'alcalde de Sant

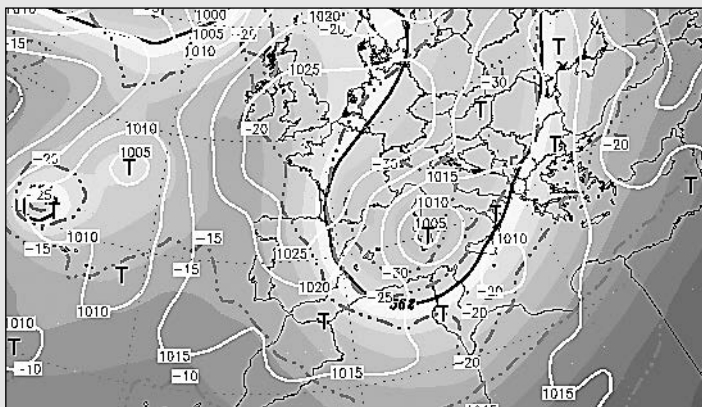
Boi. La campanya de denúncia ha consistit en una sèrie de comunicats de premsa on els membres de la plataforma es presenten com a treballadors i treballadores lliures de qualsevol lligam amb els partits polítics i els sindicats (on asseguruen que s'hi sumen les panxes agraïdes), evidencien la separació cada cop més gran entre el món real i el món dels polítics i acaben annexant la relació de sous d'alcaldes, presidents de comunitats autònomes i regidors. El 7 de novembre van comunicar que donaven per conclosa la campanya amb la publicació d'unes vinyetes al setmanari satíric *El Jueves*. La situació a l'Ajuntament de Sant Boi és tot un paradigma de falta de legitimitat. En els darrers comicis electorals celebrats el 27 de maig de 2007, l'abstenció va suposar un 54'82% del total de les persones amb dret de vot, tot un escàndol que la classe política municipal va intentar camuflar

Alcalde de Sant Boi

amb la formació d'un govern inèdit (PSC, ICV, ERC i CIU). Cal tenir en compte que la llista més votada, la del PSC, va obtenir la majoria absoluta (13 de 25). Tal com afirmen els membres de la plataforma Jo també vull ser regidor de Sant Boi, "els partits polítics estan deixant de ser instruments de participació per convertir-se únicament en instruments personals de projecció professional, on es prioritza la gestió dels interessos particulars per damunt de les tradicionals rivalitats ideològiques".

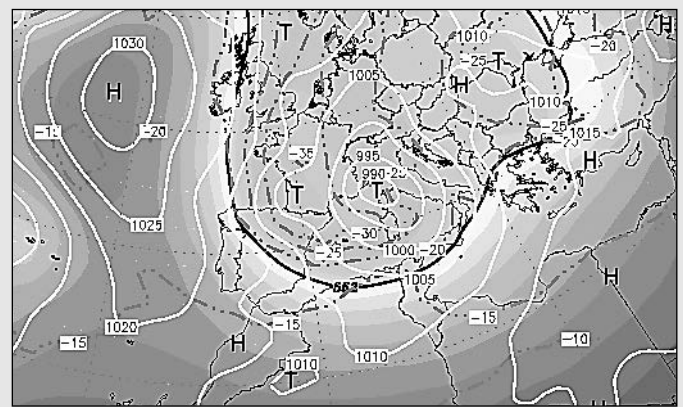
+Info: geo.ya.com/quesueldazos

Primera entrada d'aire hivernal durant la matinada del divendres 16 de novembre

Arribada de l'hivern

De forma molt prematura, amb quasibé un mes d'antelació, el proper divendres arribaran les temperatures de ple hivern a tot Catalunya. Les glaçades s'estendran per tot l'interior, prelitoral i Pirineu. Una segona onada de fred podria intensificar la baixada de temperatures entre dilluns i dimarts, però en aquesta ocasió aniria acompanyada de ruixats i tempestes que serien de neu per sobre dels 400 metres.

Segona onada de fred entre dilluns i dimarts 20 de novembre, amb nevades al nord

Com s'ha fet?

A vui volíem dir que estem bastant bé, gairebé de regal. Si no fos per la mort d'un noi antifeixista a Madrid a mans d'un militar en actu, parlariem d'aquest bon dia (meteorològic) abans del fred que el nostre noi del temps ens anuncia per divendres: "Flipareu!". Si no fos perquè veiem amb preocupació la passivitat de la nostra societat envers problemes quotidians com el transport públic, destacaríem el bon dia (gastronòmic) que ens ha regalat el nostre company de publicitat (que ens abandona en aquesta tasca que començarà a assumir un altre company). Seria, sense dubte, un bon dia de tancament ja que —a les set de la tarda— ens podem posar a escriure el 'Com s'ha fet?' sense gaire pressa perquè tots els textos, sobretot els de més actualitat, que sempre arriben justets, han arribat a temps. Les diferents corresponsalies han funcionat molt bé i el coordinador de fotografia ha pogut marxar de la redacció abans de dinar (cosa que no pot fer gairebé mai).

El nostre editor diu que ho hem fet amb molta il·lusió, encara que la correcció de textos hagi anat una mica de cul perquè tenim alguna baixa, tant humana com material.

Fe d'errades:

Un follet de la impremta va castellantizar la setmana passada el nom de l'Antoni Rico. El seu nom real és Antoni, aquí i a la Xina popular...

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa

REDACCIÓ

De dalt a baix: Lluç Salellas *

Impressions: Laia Alsina i Mariona

Ortiz * Així està el pati: Jesús

Rodríguez i Pau Cortina * Roda el

món: Guillem Sánchez *

Observatori dels mitjans: Enric

Borràs i Abelló * Què es cou:

Gemma García i Jordi Panyella *

Expressions: Roger Palà i Estel

Barbé Serra * La graella: Xavi

Camós * La Indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA

Albert García i Berta Alarcó

IL·LUSTRACIÓ

Jordi Borràs

CORRECCIÓ

Laia Bragulat, Carles Biosca,

Òscar Canudas i Laura Ruiz

PUBLICITAT

Jesús Hita

DISTRIBUCIÓ

Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS

Jesús Hita

ADMINISTRACIÓ

Miquel Correa

El racó il·lustrat

BORBONE'S PRODUCTIONS PRESENTA:

Peix

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il.lustracioidirecta@gmail.com

disseny@setmanaridirecta.info

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 13

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

-Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

-No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

-Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

-Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

-Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» L'investigador i activista Rapahel Hoetmer aporta en el seu anàlisi algunes reflexions interessants: la marginació política del zapatisme amb la pèrdua de les eleccions per part del candidat progressista López Obrador, la pèrdua de suport popular del moviment indígena equatorià a causa de la seva institucionalització o l'afirmació que el govern d'Evo Morales "ha estat el més fidel de tots els del continent alhora de defensar les polítiques impulsades des dels moviments socials". Tot plegat, bones premisses per començar a discutir_

AMÈRICA LLATINA // LES MOBILITZACIONS HAN MODIFICAT LES AGENDES NEOLIBERALS

La lluita contra les ferides obertes de tot un continent

L'arribada al poder de governs progressistes crea un nou context per les lluites socials

Després de la més que comentada cimera lberoamericana del passat cap de setmana a Santiago de Xile, cal parlar de la situació actual dels moviments socials a l'Amèrica Llatina amb la intenció d'aportar més informació sobre les realitats de les lluites llatinoamericanes a casa nostra. D'altra banda, volem especificar que el conjunt d'articles que conformen la radiografia sobre l'estat de la qüestió han estat redactats agafant com a font base el monogràfic d'octubre de 2007 sobre moviments socials fet per la revista llatinoamericana Alai (www.alainet.org), en el qual diferents analistes descriuen la situació actual d'aquest àmbit. El primer en qüestió, està extret d'un anàlisi de l'investigador llatinoamericà Raphael Hoetmer

Redacció Directa - Alai
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Després de la caiguda del mur de Berlín i de les tesis de professors com Fukuyama que afirmaven la victòria final del capitalisme, un dels llocs on més ràpid es va reaccionar a nivell social va ser a l'Amèrica Llatina, amb revoltes indígenes a Bolívia, a Equador o el "Caracazo" veneçolà. Ara, quasi vint anys després, aquests moviments han patit una evolució, amb punts d'inflexió com l'aixecament zapa-

El Consens de Washington ha estat reemplaçat per agendes noves

tista el 1994 o la revolta argentina el 2001, que han portat a la majoria d'estats de la zona un govern més o menys progressista que ha substituït a les lògiques neoliberals que durant molts anys han regnat a la zona. D'aquesta manera, l'ofensiva dels moviments a l'Amèrica Llatina ha canviat el continent profundament. Ja no existeix una hegemonia neoliberal, llevat d'algunes elits continentals i d'algunes fortalises del conservadorisme (com Lima i Santiago de Xile). L'ofensiva d'un nou imaginari rebel que viu en sectors amplis dels pobles americans ha donat

Protesta durant una trobada de Nacions Unides a Brasil

MST

llum a diverses lluites reeixides, que van des de la mobilització contra la privatització de l'aigua a Cochabamba (Bolívia) i el projecte miner de Manhattan a Tambogrande (El Perú), fins a la caiguda de presidents autoritaris com Gonzalo Sánchez de Losada i Alberto Fujimori. Les mobilitzacions han consolidat, a més, la presència de nous actors polítics que ja no són possibles de marginalitzar o negar, com els indígenes a Equador i Bolívia, i el Moviment de Solidaritat i Justícia Global a nivell internacional. En aquest sentit, el Fòrum Social Mundial representa una confluència de diversos moviments i lluites, que no té precedents en termes de la seva amplitud, obertura, força mobilitzadora i capacitat propositiva.

Noves problemàtiques

El nou context forjat per l'arribada al poder d'agents que tenen o han tingut, en algun moment de la seva carrera, relació directa amb els moviments socials ha provocat, doncs, un nou context que genera nous dubtes i nous problemes al conjunt dels moviments socials. Un exemple són les polítiques de moderació i cooptació per part dels respectius governs que han posat en perill la possibilitat real de transformació de l'Estat i la de garantir unes alternatives reals d'organització social. En segon lloc, la força i insistència de les mobilitzacions contra el neoliberalisme han generat una redefinició de les agendes neoliberals al món. El Consens de Washington ha estat reemplaçat per agendes noves, que incorporen

alguns reclams dels moviments (respecte del medi ambient, polítiques participatives i el multiculturalisme), però de cap manera no canvien les estructures de dominació. Aquesta estratègia ha donat els seus fruits i, segons l'opinió pública, les polítiques neoliberals han aconseguit mostrar una cara més humana, amb la qual cosa s'intenta únicament treure legitimitat a les lluites per un món millor. Finalment, a l'escenari actual han aparegut adversaris més difícils de contestar per als moviments, com al Brasil i a la Unió Europea, que poden semblar més democràtics i oberts que els EUA, però compten ambdós amb agendes agressives per a la integració bi-regional o continental sota la seva direcció i adreça. La conclusió és, doncs, que

el problema més gran per a les lluites socials continua sent la gran capacitat del capitalisme de convèncer la gent de la impossibilitat d'altres móns. Això, es combina amb estratègies desenvolupades de deslegitimació i criminalització de la dissidència, com està passant a Xile, a Colòmbia o a Perú.

Els reptes actuals

Aquesta situació obliga als moviments socials a plantejar-se els reptes que tenen a l'actualitat i tornar a avaluar i valorar quin és el seu paper en les transformacions socials. Un primer exemple és la tensió dins de les organitzacions socials a causa de la discussió entre l'opció de la institucionalització i la de l'organització des de baix. I és que, en els últims temps, la pèrdua de contacte de les direccions nacionals professionals amb les bases, les disputes pel poder intern, o la continuïtat infinita de les pròpies direccions, han debilitat sovint per força dels moviments. Un segon repte crucial és la d'augmentar la capacitat per elaborar processos propis d'educació, mitjans de comunicació alternatius i mecanismes de sistematització de les lluites, que permeten la difusió i construcció de propostes i perspectives des de dins dels moviments. Aquesta, segons diferents autors, és una de les maneres més efectives per poder superar o disputar la reproducció de l'estatus quo en l'educació formal, els mitjans de comunicació massius i les ciències socials hegemòniques, des d'una nova radicalitat que va —com va dir Mariategui— a les arrels dels problemes, i planteja la democratització real. Finalment, els tercer i quart elements que els moviments es plantegen com a reptes de futur a Llatinoamèrica se centren, per una banda, en la permanència d'espais de diàleg i cooperació entre les diferents organitzacions socials, i per l'altra, en la capacitat d'assolir que no hi ha diferenciació entre allò polític i allò social ja que van intrínscament lligats. Tots aquests reptes que, a l'actualitat, es plantegen els moviments socials llatinoamericans, ja siguin el Moviment Sense Terra del Brasil (un dels més ben organitzats internament), els "cocaleros" de Chapare i el moviment popular del Alto a Bolívia o els zapatistes a Chiapas, estan sempre dirigits per poder assolir un objectiu bàsic en totes les transformacions socials, com és la creació d'una nova cultura política. ☉

» El proper 2 de desembre és una data amb rellevància. I és que és el dia escollit pel president veneçolà per portar a referèndum les esmenes constitucionals per tal de reformar la Carta Magna. Una reforma que, segons James Petras, servirà amb el canvi del 20% dels articles constitucionals i, si l'oposició conservadora no aconsegueix aturar-la, podrà també descentralitzar el poder estatal i democratitzar més la societat. Veurem si això es produeix i quin paper acabaran jugant els moviments socials en tot aquest procés_

Els moviments socials i els nous governs

VENEÇUELA: La institucionalització dels moviments socials?

A Veneçuela, els moviments socials es troben en un context diferenciat de la resta d'estats llatinoamericans a causa, especialment, pel fet que Hugo Chávez i el seu projecte de Revolució Bolivariana són l'actual pal de paller del país. De fet, la problemàtica actual en l'estudi d'aquests moviments se centra, segons planteja Julio Fermín, membre d'Alai, a determinar què són exactament els moviments socials veneçolans a l'actualitat. I és que els moviments que van créixer fortament els anys 80 i 90 com a resposta al neoliberalisme, avui, o s'han debilitat molt i no aconsegueixen

tenir gaire presència al carrer o s'han institucionalitzat a través de l'estructura organitzativa del model bolivarià de Chávez. Així, actualment, moviments com el de la dona o l'estudiantil —que, històricament, fins i tot havien apostat per la lluita armada— han quedat, la majoria de vegades, enquadrats en noves organitzacions creades pel govern a través dels seus programes de millores socials. Uns programes que, alhora, segons Chávez, són una forma per aconseguir crear un ampli teixit associatiu.

Més enllà d'aquesta evolució, però, cal destacar, per exemple,

que els moviments socials del país han guanyat pes internacional i d'intercanvi a causa de la situació política. Així mateix, també cal veure com reaccionaran els moviments socials davant les noves polítiques governamentals com els consells comunals, unes unitats organitzatives d'entre 200 i 400 famílies contemplades en el nou sistema de planificació participativa de control de la gestió governamental, o la construcció des de baix d'un inèdit Partit Socialista Unit de Veneçuela, que s'ha d'erigir en la nova gran organització política del país.

Columna del FNCEZ a l'últim Foro Social Mundial a Caracas

Manifestants al palau de Carondelet

Guillermo Granja / Reuters

L'EQUADOR: Sense organització no hi ha canvis reals

L'Equador també ha viscut un canvi polític important amb l'arribada de Rafael Correa al poder. De fet, l'entrada al govern de l'estat d'una persona més o menys propera a la tesis bolivariana ha suposat una aportació més en el camí de reimpulsar els moviments socials a l'Equador i la seva voluntat d'esdevenir una eina pel conjunt dels desfavorits. Uns moviments socials que, durant els últims anys de plenitud del neoliberalisme, havien perdut força tot i la seva aparició espontània en moments molt concrets

de la història. De fet, segons Pablo Ospina, investigador de l'Institut d'Estudis Equatorians, la incidència de les polítiques econòmiques restrictives va provocar una gran dispersió i desunió del conjunt de la classe treballadora que, en algun moment dels anys 60 i 70 del segle XX, havia mostrat certa capacitat d'acció col·lectiva. Cal recordar que, en el cas de l'Equador, aquesta situació s'explicava, en part, per la gran influència que van tenir durant aquella època els postulats cristians més marxistes, com ara la teologia de l'alliberament.

El mateix Ospina comenta, però, que les conseqüències del neoliberalisme han estat el que ha permès —juntament amb la percepció que a la resta del continent apareixien alternatives polítiques— la reactivació dels moviments socials i la victòria de Rafael Correa. Finalment, cal destacar que la majoria d'analistes conclouen que aquests moviments socials han d'aconseguir articular-se de forma mínima permanent per tal que, a nivell governamental, s'assoleixin victòries socials.

URUGUAI: Els moviments socials continuen, més enllà de Vázquez

L'arribada, el febrer de 2007, del candidat de centre-esquerra Tabaré Vázquez a la presidència de l'Uruguai va significar un canvi polític important en aquest petit país llatinoamericà, després de molts anys de neoliberalisme i conservadorisme. Tot i aquesta transformació, però, són pocs —més aviat de rellevància escassa— els moviments socials que han optat per alinear-se amb les polítiques de l'actual govern, fins ara molt poc rupturista amb el passat. D'aquesta manera, la gran majoria d'associacions, organitzacions i assemblees s'han mantingut

fermes en les seves posicions i en les crítiques des de la distància, tot i el perill real de veure's neutralitzades per l'acció política del govern. El sindicalisme obrer, per exemple, a través del PIT-CNT, ha mostrat que, tot i la decisió del govern d'incorporar-los en les negociacions laborals després d'anys durant els quals els empresaris eren l'única veu, continuarà criticant el govern en casos com el pacte amb els militars o el possible pacte per l'ALCA amb George Bush. Un altre cas és el del cooperativisme per l'habitatge que, des de fa 30 anys, ocupa terres per construir nous habitatges per

aquelles persones més necessitades. Segons ha denunciat la coordinadora de cooperatives (FUCVAM), el govern de Vázquez té un comportament semblant al de Lula quan aprova, juntament amb l'oposició conservadora, una llei que criminalitza encara més les seves accions. Finalment, segons el professor d'universitat Raul Zibechi, ens trobem davant l'impuls dels moviments socials uruguaians que han decidit reinstaurar el Congrés del Poble per tal de tornar a organitzar-lo i aconseguir imposar la majoria radical del bloc dominant governamental actual.

Acte del sindicat PIT-CNT el 1r de maig de 2006

PVP

Piquetero en vaga

ARGENTINA: De les lluites focalitzades a la unitat d'acció

Després de tot l'enrenou del "corralito" (2001) i la posterior arribada al poder de Kirchner, que va ser capaç de reunir i aglutinar diferents persones i grups que representaven una majoria prou àmplia per governar, com estan els moviments socials a l'Argentina? Doncs el cert és que, més enllà d'aquells que van apostar per entrar dins la burocràcia estatal i el projecte de Néstor Kirchner, existeix una atomització

important d'organitzacions, assemblees i associacions que intenten impulsar activitats i accions a l'entorn de la mobilització popular. De fet, durant els últims anys, els moviments populars s'han caracteritzat, en molts casos, pel manteniment de la incapacitat per la unitat d'acció, ja sigui per manca d'infraestructures, per dogmatismes, etc. Però també perquè han aparegut noves formes d'entendre's i utilitzar-los. Malgrat aques-

tes innovacions, el cert és que algunes de les característiques tradicionals dels moviments, com el corporativisme o la perspectiva a curt termini, no s'han superat.

No obstant això, no és menys cert que —poc a poc i a través d'experiències puntuals que es duen arreu de l'estat— s'està aconseguint crear i fer funcionar xarxes contra la mercantilització d'aspectes bàsics de la quotidianitat o d'agrupacions de camperols, per exemple.

» Sembla ser que el projecte del Banc del Sud que van impulsar el febrer de 2007 els presidents de Veneçuela i Argentina i en el qual s'hi van anar afegint estats fins a arribar als vuit actuals, té finalment i després de diverses suspensions, data d'inici. Serà el proper 5 de desembre. D'informacions concretes poques. De moment se sap que començarà amb 7.000 milions de dòlars de fons i que tindrà seu a Caracas_

AMÈRICA LLATINA // S'APOSTA PER LA CREACIÓ D'UNA MONEDA INTERREGIONAL

El Banc del Sud, una eina democràtica contra les desigualtats

Els moviments socials treballen perquè l'entitat trenqui d'arrel amb el model del FMI

☞ Lluç Salellas

/redaccio@setmanaridirecta.info/

En una carta signada a finals d'octubre, desenes d'organitzacions i entitats que formen part dels moviments socials llatinoamericans van tornar a apostar pel Banc del Sud com a una eina útil per aconseguir una autèntica transformació social de la zona. La carta, la segona després de l'enviada al juny als presidents dels estats impulsors com ara Hugo Chávez, Néstor Kirchner o Luiz Inácio Lula, defineix el Banc del Sud com "un enorme pas i oportunitat, no només per a l'Amèrica del Sud, sinó també per

La satisfacció per la proposta, però, s'ha vist enterbolida en les últimes setmanes

a l'Amèrica Llatina i el Carib i altres regions de l'Hemisferi Sud". Tot i això, perquè esdevingui una realitat els signants han posat algunes premisses que creuen que s'haurien de complir. Així, per exemple, els moviments socials pensen que el Banc del Sud ha de crear una nova arquitectura finan-

Manifestació contra el Tractat de Lliure Comerç a Costa Rica

Julia Ardon

cera llatina que serveixi per aconseguir crear una moneda interregional a l'hora que aconseguixi acabar amb els successius deutes històrics, traduïts en desigualtats socials que tant afecten a la població. De la mateixa manera, els signants de la carta demanen que el Banc del Sud aposti per esdevenir un espai de participació popular amb una "direcció igualitària entre els estats que mantingui el principi d'un soci, un vot". Per últim, els moviments socials

també proposen que la integració regional es faci sempre des de la cooperació i que impulsi el comerç equitatiu i solidari igual que els sectors més desfavorits de la població.

Preocupació actual

La satisfacció per la proposta, però, s'ha vist enterbolida en les últimes setmanes tant per la suspensió reiterada de la signatura que ha d'obrir el procés per la creació del banc, com per la

forma poc transparent amb la que s'estan duent a terme les negociacions. I és que, en la mateixa carta, els moviments socials es mostren preocupats també pel fet que "aquesta eina no es pugui acabar transformant i per anar en contra dels objectius fundacionals." En definitiva, els signants van reiterar la seva aposta per una eina unitària que promogui l'economia solidària i sobirana de la zona i que vagi en contra de la dependència dels mercats internacionals. ☞

Què és el Banc del Sud?

El Banc del Sud és un projecte que sorgeix dels governs de fins a vuit estats llatinoamericans (Veneçuela, Brasil, Argentina, Bolívia, Uruguai, Paraguai, Equador i Colòmbia) que, tot i les inconcrecions que encara el rodegen, sembla que ha de garantir una nova estructura de cooperació econòmica interestatal que substituiria, a nivell d'Amèrica del Sud, el tradicional funcionament del Fons Monetari Internacional.

La proposta, que va ser presentada al febrer pel president d'Argentina, Néstor Kirchner, i el seu homòleg veneçolà, Hugo Chávez, ja ha despertat preocupacions en les altes esferes de la diplomàcia occidental, ja que podria representar la independència econòmica de la zona.

De moment, però, més enllà de les especulacions, només s'ha fet públic, a través del ministre de finances veneçolà, Rodrigo Cabezas, que el pressupost inicial voltaria els 7.000 milions de dòlars. Aquest és només, per Cabezas, "un primer esglaó cap a una nova arquitectura financera". La signatura inicial podria tenir lloc el 5 de desembre.

La reflexió

El repte de construir alternatives reals

☞ Mauricio Herrera

/Costa Rica/

Empresaris i polítics de dretes a l'Amèrica Llatina miren amb por l'agitació social als països que abans controlaven com hisendes, sense reconèixer-se a si mateixos com els causants de la insubordinació que lamenten. La resposta a la voracitat neoliberal llatinoamericana de la dècada dels noranta, i la corrupció associada a ella, van provocar l'aparició i l'enfortiment de moviments alternatius d'esquerra o centre-esquerra que van guanyar un espai electoral amb la promesa de redistribuir la riquesa i combatre l'exclusió que pateix la

majoria dels habitants. Veneçuela, Bolívia, Nicaragua, Equador, Brasil, Argentina, Uruguai, Xile i Guatemala són exemples on van arribar al poder opcions alternatives al projecte neoliberal. En altres països, les opcions emergents es van convertir en la segona força i han estat a punt de prendre el poder: Mèxic, El Salvador, Costa Rica i Perú en són exemples.

I és que la recepta de privatitzacions, contenció de la despesa pública i obertura comercial va ser sembrada en un sòl abonat de corrupció i clientelisme. Les mesures que havien de produir competència, creixement econòmic, eficiència en els serveis públics,

transparència i legitimitat en el govern van caure en un context dominat per fortes cúpules de polítics-empresaris i febles controls democràtics. Així mateix, els polítics que promovien la venda de béns públics, per a combatre la corrupció i promoure l'eficiència, vivien en contuberni amb els empresaris interessats o eren ells mateixos els compradors. El resultat va saltar a la vista amb una cruesa eficaç, de Mèxic a Argentina: serveis públics cars i ineficients, monopolis privats, concentració de la riquesa i estancament o creixement de la pobresa. La fórmula de més mercat i menys estat va produir més riquesa, més corrupció i més misèria.

Chávez, Correa o Morales, Lula, Kirchner i Tabaré són el resultat, doncs, dels excessos comesos per les elits polítiques i econòmiques. No obstant això, la rèplica als abusos i desviaments del mercat va adoptar diferents matisos que caracteritzen dues versions d'esquerra: una contestatària i antiimperialista i l'altra, reformista, moderada, administradora o domadora del neoliberalisme. L'exhuberència i la incontinença verbal d'Hugo Chávez, així com el seu discurs llatinoamericanista bolivarià, inspira a molts moviments socials dins i fora de la regió. És un missatge útil per a ocupar primeres pàgines en els diaris i

mourer masses desitjoses d'una enyorada revenja, però feble per a forjar una institucionalitat social capaç de fer sostenible la lluita contra la pobresa i el ple desenvolupament.

El veritable significat i eficàcia de les organitzacions populars de base descansa en la seva independència de qualsevol poder polític i en la impossibilitat que sigui instrumentalitzat. La seva virtut més preuada hauria de ser la seva autonomia. El seu objectiu més elevat, la democratització real de la societat, l'extensió al major nombre dels serveis de salut, educació, habitatge, carreteres i aqüeductes, energia i telecomunicacions.

h1>Impressions

Assemblea andreuena contra l'especulació i per l'habitatge digne /opinio@setmanaridirecta.info/

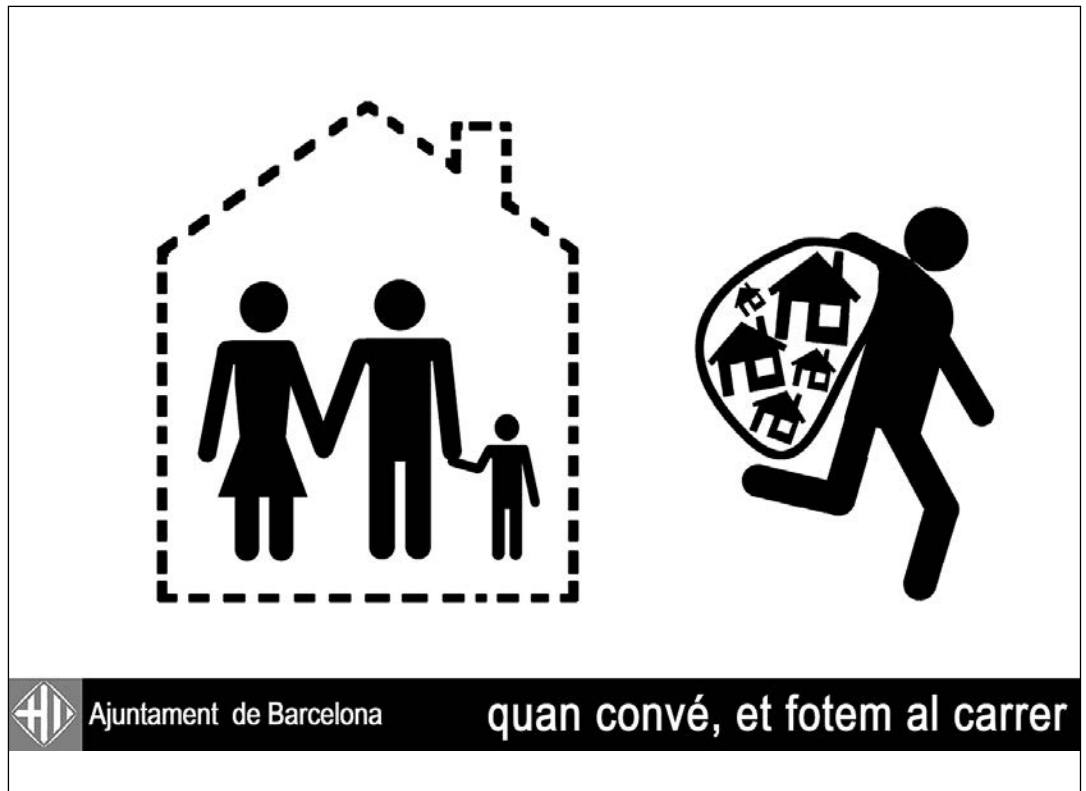
h2>Danys col·laterals de la nova Barcelona

Finalment, han desallotjat les últimes famílies resistents de la primera fase de les Cases Barates del Bon Pastor. Il·legalitat, brutalitat, violència extrema i impunitat han estat necessàries perquè els agents salvatges dels UPAS, els antiavalots de la Guàrdia Urbana, portessin a terme la solució del Patronat Municipal de l'Habitatge (PMH) i de l'Institut Municipal d'Urbanisme (IMU). Podríem dir, sense por d'equivocar-nos, que la zona de les Cases Barates és un laboratori d'experimentació de la violència immobiliària i urbanística, on conflueixen tots els factors que configuren aquest terrorisme del segle XXI; un terrorisme emparat, propiciat o desenvolupat directament per les administracions i pels grans interessos econòmics que, omplint-se la boca del "bé col·lectiu" i del

"futur de progrés", no dubten ni un sol moment d'arrasar amb tot allò que impedeixi fer realitat el seus objectius.

A les Cases Barates, la violència urbanística –l'objectiu "de progrés"– s'anomena Tren d'Alta Velocitat; un objectiu que devora teixit urbanístic i social per allà on passa i que necessita d'unes infraestructures i uns negocis propers que el facin rendible. Grans hotels, gratacels d'oficines, grans vies per vehicles, i un llarg etcètera que s'amaguen sota l'excusa l'"Àrea de nova centralitat". En aquest context, l'Ajuntament planteja la remodelació de les Cases Barates, una zona amb un valor històric incalculable i amb una fesomia i un teixit social només comparable a la Colònia Castells de les Corts, també afectada per un pla de remodelació. Les discrepàncies entre el veïnat van venir tant per la renúncia de voler-se vendre aquest patrimoni com pel fet de fer-ho en detriment propi, ja que perdran poder adquisitiu; no en va, es van passar dècades pagant de la seva butxaca totes les reparacions necessàries, sense que el Patronat els donés ni un duro. Davant la resistència veïnal de cinc famílies emparades per la legalitat d'uns contractes firmats fa més de 50 anys, l'engranatge municipal va començar a funcionar.

La violència immobiliària funciona a la perfecció, i al PMH i a l'IMU no els va importar que hi hagués un recurs pendent de resolució als Jutjats de Barcelona presentat per les cinc famílies resistents. Quan els va interessar,

Ajuntament de Barcelona

quan convé, et fotem al carrer

Jordi Borràs

es van saltar la seva pròpia llei i van començar els enderrocaments il·legals, fins i tot en cases al costat d'on encara hi vivia gent; van posar en perill la seva vida i els van deixar en dubtoses condicions de salubritat; els seus pocs escrúpols els van portar a anunciar un desallotjament a poques hores que tanquessin els jutjats per vacances, al juliol, sense donar-los el dret de rèplica, i van intentar dur a terme aquest desallotjament il·legal en ple mes d'agost, sense comptar, però, que la determinació i la solidaritat de

les veïnes del Bon Pastor superava de llarg la seva supèrbia i arrogància.

Però, com a bon laboratori, no només els poders econòmics i polítics en poden treure conclusions. Nosaltres, la gent que plantem cara a l'especulació i lluitem per un habitatge digne, també n'hem de treure experiències. D'una banda, la traïció i abandonament que, d'un temps ençà, estan duent a terme les associacions de veïns d'arreu de Barcelona, que en aquest cas van pactar d'esquenes als afectats, la majoria dels quals

es van resignar, molts sota pressió. De l'altra, i derivada de la primera, la necessitat de l'autoorganització i la lluita intergeneracional, que al Bon Pastor ha cristal·litzat en la creació dels col·lectius "Avis del Barri" i "Néts i nétes del Barri". Però sobretot, hem d'aprendre que la determinació és un factor clau per plantar cara a les urpes especulatives i depredadores (de ciutats i vides), que la difusió de la informació és vital per fer arribar la veu dels ofegats i que, avui més que mai, la solidaritat és la nostra millor arma.

Antoni Rico i Garcia. Historiador i membre del Secretariat Nacional de la CUP

/opinio@setmanaridirecta.info/

h2>Rojos i roges, 90 anys després

Ns'han complert noranta anys de la Revolució Bolxevic. Una època i un moment en què el moviment obrer creia fermament que la revolució mundial, l'avanç cap a una societat millor, era possible i, fins i tot, inevitable. Malgrat tot, eren pocs els qui confiaven que el terreny on es desenvoluparia aquest canvi radical seria la Rússia feudal dels tsars. Un país endarrerit i subdesenvolupat –en termes capitalistes, s'entén–, que mantenia gairebé intocables els esquemes d'allò que Marx va anomenar "mode de producció feudal". Tret dels petits nuclis industrials que tot just començaven a desenvolupar-se a les principals ciutats del país, la Rússia de 1917 mantenia l'esquema de senyors i camperols de l'Antic Règim. En pocs dies i

després d'uns quants anys d'organització, teorització i certa mobilització popular, Lenin i els obrers agafaven les armes per fer-se amb el poder, per donar un gir inesperat a la història de Rússia i del món. Una revolució que, en definitiva, tal com la va definir el periodista nord-americà John Reed en el seu moment, es va desenvolupar durant uns dies que van estremit el món.

Ja han passat noranta anys i crec que hi ha una sèrie de preguntes que obligatòriament ens hem de fer els qui ens sentim hereus d'aquell moviment revolucionari. Què ens queda de tot allò? Personalment, mai no he estat amic de mites i glorificacions absurdes. El fetitxisme obscè que, moltes vegades, podem trobar darrere d'elements

El fetitxisme obscè que, moltes vegades, podem trobar darrere d'elements com les banderes o els fets històrics concrets sovint es converteix en un impediment

com les banderes, els fets històrics concrets i l'elevació a la categoria d'heroi de certs personatges sovint es converteix més en un impediment que no pas en la fórmula correcta que ens ajuda a avançar cap als objectius polítics pels quals lluitem. Parlant clar i català: a Lenin se l'ha de llegir, entendre i aplicar a la realitat del segle XXI. Ni més ni menys. Per molta samarreta i xapa que ens posem amb la seua foto, si no som capaços d'analitzar les seues propostes, que ens han d'ajudar a construir la nova societat socialista que tant necessitem, res no haurà servit per res.

Crec que els socialistes del nou segle, els revolucionaris del present, tenim l'obligació d'agafar tot allò del passat que s'ajuste al moment actual, tot

allò que ens ajude a construir i sobretot a ser intel·ligibles en el món d'avui. Igual que Lenin i els bolxevics fa noranta anys, hem de ser capaços d'analitzar la nostra realitat i sobretot poder reformular una ideologia, el socialisme, que segurament és l'única opció política amb cara i ulls capaç de solucionar els problemes que patim. Des de la base, des de cada barri i municipi, hem de treballar colze a colze amb els diferents sectors socials que lluiten pel canvi, que treballen per la revolució social. Una revolució que, com deia Lenin, passa inexcusablement per l'alliberament nacional com a pas previ de la revolució social. Una revolució que s'ha de desenvolupar a partir de la Unitat Popular que des de fa anys l'esquerra independentista vol crear.

Eulàlia Sánchez i Carrera. Politòloga i periodista

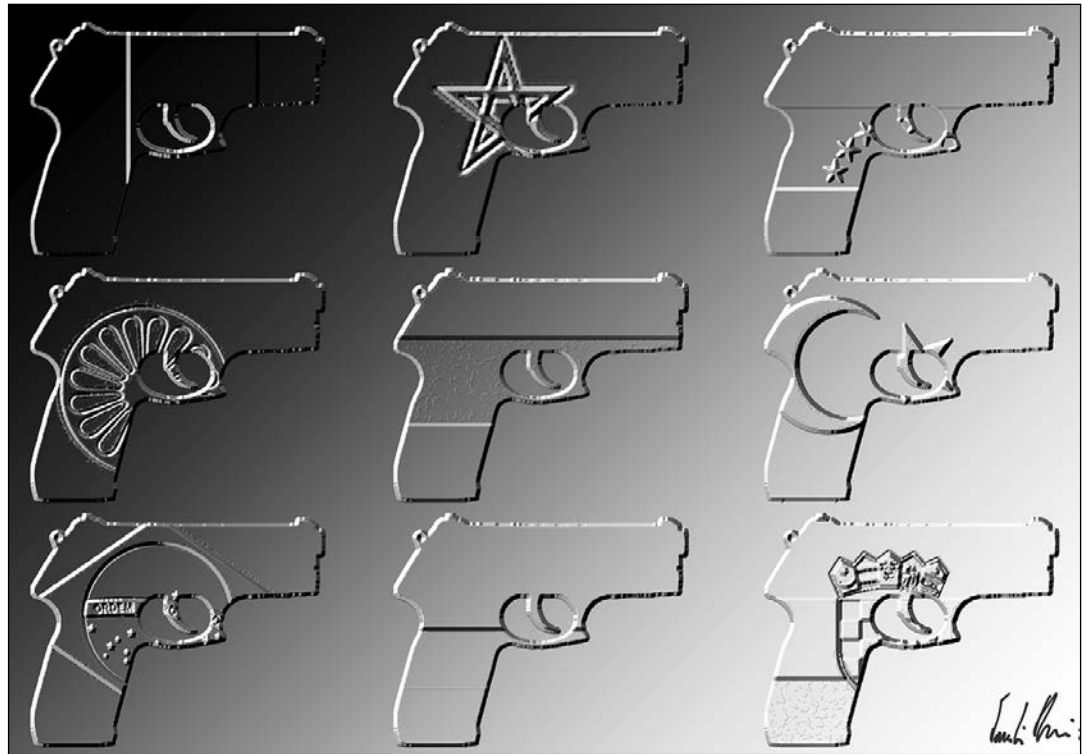
/opinio@setmanaridirecta.info/

Romanès gitano, proxeneta, lladre, violador, assassí i ara 'perillós'

Un individu de 24 anys ha violat i ha mort una dona de 47 anys a Roma. Desgraciadament, hem escoltat aquesta frase cada dia als mitjans de l'estat espanyol, romanès, italià, francès, anglès, búlgar, danès... la difereència és que la majoria de mitjans de comunicació emfatitzen la nacionalitat de l'agressor i la seva professió, de manera que els casos que més destaquen coincideixen amb una nacionalitat específica i una determinada classe social. Però també hi ha enginyers, arquitectes, economistes o fins i tot professors d'universitat que exerceixen violència de gènere. Però aquests casos no surten a la televisió perquè no són tan morbosos i no fomenten el classisme i la xenofòbia. El president de la República Italiana, Giorgio Napolitano, ha signat un decret aprovat pel primer ministre, Romano Prodi, sobre el control de la immigració. Després de l'homicidi de Giovanna Reggiani per part de Nicolae Romolus Mailat, la *Gazzeta Ufficiale* ha publicat una llei que entrarà en vigor poòximament i que autoritzarà les autoritats com ara caps de policia i subdelegats del govern a iniciar l'expulsió dels immigrants que es considerin perillosos. Què vol dir perillós? Això ho descobrirem al següent capítol de la televisió porqueria. Com a mig italiana que sóc, m'avergonyeixo d'aquest decret, però tampoc no cal anar a l'Adriàtic per trobar-nos comportaments xenòfobs amb els romanesos. A Catalunya, els titulars destaquen: "Desmantellada una banda de romaneses que roba al metro de Barcelona", o "Han descobert una màfia de romanesos a

Reus", o Eels romanesos roben cases a Tarragona i la policia autonòmica necessita l'ajuda de la Guàrdia Civil". Escric indignada perquè sóc catalana, andalusa, italiana i, ara, romanesa perquè és el país on visc i aquí sóc molt feliç. Sóc dona i tinc 24 anys, la mateixa edat que aquest malalt, però he d'admetre que mai no m'he trobat una gent tan maca i tan acollidora com aquest poble, el romanès. Tinc amics de debò, gent que em cuida com si fos la meua família i m'avergonyeixo quan m'assabento que una amiga meua, la Gyorgyi Miklos, aquest estiu va tenir un accident de cotxe a Roma (durant les seves vacances), i els doctors la van fer esperar llargues hores, prioritzant d'altres casos menys greus, perquè prèviament

Odio la xenofòbia de l'Europa Occidental vers els països de l'Est. En lloc d'interessar-nos per la societat que viu en aquests territoris només ens interessem per si tenen un govern corrupte

Jordi Borràs

havien comprovat que el seu passaport era romanès. Em treu de polleguera que la Kinga Sarossy, una hongaresa de l'Estat romanès, viatgi per primer cop sola, amb 15 anys, gràcies a una beca que li ha donat l'escola per anar a estudiar italià a la part italiana de Suïssa, i que la interroguin mil cops només perquè al passaport posa que és romanesa. El que no puc sofrir és que, a més, Itàlia sigui el país que vol expulsar romanesos quan és el que té més interessos a Romania. Treballo al govern regional d'Harghita, a l'oficina de relacions internacionals, i aquests mesos ens ha visitat l'exvicepresident de la regió de Campobasso, que pretén fer una anàlisi de mercat per cons-

truir centres comercials a la regió. Si el govern d'Harghita ho permet, crec que durant els propers deu anys Itàlia serà un dels països que urbanitzarà els boscos d'avets de Transsilvània amb centres comercials i es convertirà en un país amb més ciment que quan el dictador comunista Ceasescu va fer construir els blocs d'estil soviètic als anys setanta i vuitanta. Odio la xenofòbia de l'Europa Occidental vers els països nous de la Unió Europea, els de l'Est. Ignorem la seva cultura i en lloc d'interessar-nos per la societat que viu en aquests territoris només ens interessem per si tenen un govern corrupte o no, o si s'adeqüen als paràmetres de la Unió Europea. Les notícies que

reben de països com Romania són poques, negatives i només estan centrades en els delictes dels romanesos que viuen a l'Estat espanyol i, actualment, en la moció de censura que Tariceanu, el primer ministre, va presentar al president de la República, Basescu. En teoria, la Guerra Freda fa divuit anys que va acabar. Així doncs, els mitjans de comunicació tenen el paper socialitzador de transmetre uns valors de relativitat cultural i d'ensenyar com és la societat d'aquests països, i no d'estigmatitzar els seus individus, tot especificant la nacionalitat quan algú comet un crim, un delictes... Qui em podria dir almenys un nom d'algun escriptor o artista romanès?

Sergi Curbí i Rita Huybens. Lliga dels Drets del Pobles

/opinio@setmanaridirecta.info/

Qui pot lluitar pels Drets Humans a Rússia?

A principis d'octubre, dos membres de la Lliga dels Drets dels Pobles vam viatjar a Moscou per assistir a un congrés sobre la democràcia i els Drets Humans a Rússia –prohibit dies abans pel govern rus– i als actes d'homenatge a la periodista Anna Politkòvskaja. Fa dos anys que la Lliga està treballant en una campanya de sensibilització i denúncia del conflicte de Txetxènia i, per aquest motiu, el viatge era un moment important per coordinar accions amb altres organitzacions internacionals.

El congrés l'organitzava la Fundació Suport a la Tolerància de Nijni Nóvgorod (FSTNN), i hi havien d'assistir defensors dels Drets Humans i acadèmics de diversos països per discutir la situació de les llibertats a Rússia. No obstant això, van

haver-hi moltes dificultats a l'hora de dur-lo a terme i, al final, les autoritats el van prohibir. Malgrat els impediments, es va mantenir la trobada amb les organitzacions a Nijni Nóvgorod.

La trobada va tenir lloc a l'oficina de la FSTNN, amb la seva directora, la periodista Oksana Txelixeua. Durant la reunió, es va presentar la policia amb una citació per Txelixeua que li comunicava que havia anat a declarar en relació a la possessió de software il·legal. També va aprofitar per demanar el passaport als estrangers. La policia va dir que no estaven en regla i els van conduir a la comissaria. Els representants de les diferents organitzacions van ser retinguts prop de cinc hores i, després de prendre'ls declara-

Treballar pels Drets Humans en aquell país és força complicat. El més preocupant, però, és la repressió que pateixen diàriament les defensores d'aquesta causa a Rússia

ció, els van multar per incompliment de visat: amb la condició de turistes, no podien fer reunions.

Vam poder comprovar directament que treballar pels Drets Humans en aquell país és força complicat. El més preocupant, però, és la repressió que pateixen diàriament les organitzacions i les defensores dels Drets Humans a Rússia. Després de l'aprovació de la llei de control de les ONG per part del govern (2005) i tal com publica l'Institut de Estudios sobre Conflictos y Acción Humanitaria, 3.000 ONG han de tancar les portes a Rússia. A més, la repressió s'aguditza si es treballa a favor de les víctimes del conflicte de Txetxènia. De fet, la citació que la policia va lliurar a Oksana Txelixeua és una

més de les diverses causes obertes que té la seva organització i que apunta cap a l'assetjament governamental per clausurar-la.

L'any 2008 hi ha eleccions presidencials a Rússia i les darreres estadístiques indiquen un continuïsm amb la política de Vladímir Putin. Segons el periodista Llibert Ferri, en una enquesta feta pública fa pocs mesos, només un 4% de la població està a favor de la lliure associació i en contra de la llei repressiva de les ONG. Per contra, un 80% de la població està a favor de la política de Putin. Amb aquesta perspectiva, qui pot lluitar pels Drets Humans a Rússia? Cada vegada les organitzacions ho tenen més complicat. Des de la Lliga dels Drets dels Pobles, però, no deixarem de donar-hi suport.

Infestació

Casal Ocupat les Vies

David Pujol i Mulet
Palma, Maulets Ciutat

Fins fa poc, la història de les ocupacions a Mallorca s'escrivía amb tinta vermella i negra. Així, mentre l'anarquisme alliberava espais ocupant immobles buits per crear centres socials (Casal Llibertari, s'Eskola, entre d'altres), l'independentisme, en canvi, ho feia llogant espais per crear casals populars (Casal Independentista de Mallorca o Can Capses).

La cosa canvià quan ambdós moviments decidiren aplegar-se en aquesta lluita contra l'especulació que és l'ocupació. D'aquest nou camí conjunt sorgí la darrera ocupació de Palma: el Casal Ocupat les Vies.

La creació d'aquest projecte comú entre llibertaris i independentistes no fou cap fet esporàdic, ans al contrari: era un pas lògic d'un procés engegat feia temps. La col·laboració entre persones de l'independentisme i de l'anarquisme a Palma és una pràctica que ve de lluny, sobretot entre persones del sindicat CNT, per una banda, i persones de Maulets i de l'antiga CEPC per l'altra. D'aquesta col·laboració, en sorgiren projectes i convocatòries diverses, com la participació en assemblees d'estudiants, les diferents manifestacions estudiantils, les antifeixistes del 20-N o les de l'1 de maig. La col·laboració en un projecte de major envergadura era només qüestió de temps.

Així doncs, l'1 de setembre de 2005, la Ciutat es despertava amb una nova ocupació: el Casal Ocupat les Vies. Ja des del principi, a la gent que militava a Maulets i a la CNT, se li sumaren tot un seguit de persones amb ideologies i inquietuds prou diverses per intentar encasellar-les amb una o altra etiqueta. A poc a poc, però sense pausa, l'espai s'anà convertint en el centre neuràlgic de l'anticapitalisme a Ciutat: utilitzaven l'espai diversos col·lectius (Maulets, Cooperativa Agrohoritzontal, col·lectiu Videotk, entre d'altres) i tot tipus d'individus de tot l'espectre revolucionari de Ciutat.

D'aquesta barreja, en sorgiren un grapat d'idees i pràctiques molt interessants. L'enriquiment entre persones i moviments fou considerable. D'unes, s'aprenia un assemblearisme totalment horitzontal, l'autogestió radical en tots els aspectes (econòmic, polític, de defensa i d'informació), la preocupació central per la praxi quotidiana o la implicació en lluites fins aleshores considerades "secundàries" per molta gent (alliberament animal, contracultura, etc.) De les altres, se n'aprenia la importància de la lluita per la llengua i la cultura catalanes, la comprensió, en part, de la qüestió nacional, l'esforç constant per sortir a la llum pública o la importància del treball amb altres sectors socials ideològicament més allunyats. Així doncs, l'enriquiment fou molt gran, per a tothom.

L'experiència durà set mesos. Set mesos d'idees i de lluites, trencades per un desallotjament il·legal –com la majoria, darrerament– i il·legítim, com tots. Amb el desallotjament desaparegué l'espai, això és, el centre neuràlgic de l'anticapitalisme a Palma. Però encara ara roman una cosa molt més important: la idea, l'evidència que l'enteniment entre els diversos moviments revolucionaris no només és possible sinó imprescindible per aconseguir que l'anticapitalisme avanci a ca nostra.

El romanç de la MAT

Lluís Bayés Taurina
Castanyet

400.000 volts que vindran de no se sap on i arribaran vés a saber... En nom del benestar general em volen robar el son, el seny i l'espai que em correspon per dret fonamental. Senyores i senyors, això fa pudor d'una autopista de corrupció sense fronteres! Són creadors, els senyors de la MAT: per donar-nos llum, primer tot fosc. L'apagada de Barcelona, culpa de Red Eléctrica de España o d'Endesa? Meva, no cotitzo prou i no n'hi ha per al manteniment!

En Mario Monti encara no ha començat a treballar i ja s'inicien les obres al tram Sentmenat-Bescanó, tram de la interconnexió. A Brussel·les saben que aquest projecte incompleix directrius europees. A París, nova entrevista de la Plataforma Non a la THT i de l'associació d'alcaldes Sydecco amb el ministre francès de Medi Ambient, que ha reconegut i reafirmat els seus plantejaments durant la campanya electoral del president Sarkozy: la MAT no passarà!

Aquí, el nostre govern no en té dades i la vol fer. Els alcaldes de l'AMMAT no volen negociar sense dades i sense saber a qui convé.

Democràcia: *demos* (poble) i *cracia* (poder). No la veig de tanta llum! Ep, els de dalt... que petaran els fusibles i us entrebancareu amb les butxaques tan plenes!

Volem mans netes! Sento els xisclets de les eines en mans dels esmolets...

'Han matado a un compañero los fascistas asesinos'

Jordi Soler
Barcelona

Recordo que els treballadors de premsa vam cridar aquest lema en una manifestació fa prop de 30 anys, quan els feixistes van posar una bomba al *Papus* i va morir Joan Peñalver, treballador de l'edifici ('Han matado a un compañero los fascistas asesinos'). També recordo que la comissió que va anar al Govern Civil (jo hi era en representació de la CNT) va haver d'aguantar com, en lloc d'explicar-nos quin operatiu pensaven posar en marxa per desmuntar els grups feixistes, el subgovernador ens tirava en cara el risc que representaven els anarquistes per la incipient democràcia (parlem de l'any 1977). Ara, amb la mort d'aquest noi –en Carlos– a

Madrid tornem a veure el mateix. El tractament mediàtic, que parla de "baralla entre bandes", d'enfrontament entre "tribus", ens demostra que no tan sols no s'ha extirpat la gangrena feixista de la nostra societat, sinó que floreix a l'empara de grups polítics i governants: mantenir-los els permet dir que ells estan situats al "centre". Ni la policia ni els governants faran res per aturar el feixisme, els convé que hi siguin i, si cal, li donaran més ales. Només s'hi enfronten els joves antifeixistes i, d'això, a Sants, en sabem bastant. Alguns, com en el cas del Carlos, moren en la lluita. No permetem que sigui debades.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info

o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

La cimera iberoamericana

Jordi Oriola i Folch
Esplugues de Llobregat

És normal que sorprengui que algú digui veritats en un fòrum internacional, on les formes diplomàtiques imposen falsos respectes i somriures i premudes de mà amb personatges moltes vegades sinistres. Per això desentona el comportament desacomplexat de Chávez. Perquè podem pensar que no era pertinent ni útil d'adjectivar Aznar en una cimera, però no podem negar que molts estem totalment d'acord amb el qualificatiu. De totes maneres, el paper del rei sentint atacada la dignitat espanyola no s'aguanta per enlloc.

Chávez va criticar una sola persona espanyola que, el 2002, va sortir corrent, junt amb els Estats Units, a reconèixer el govern colpista contra Chávez, a més d'anar propagant en les

seves conferències que el mandatari veneçolà és un dictador repressiu, per mencionar només dues actituds criticables d'Aznar. També Daniel Ortega va denunciar la irresponsable manca d'inversió d'Unión Fenosa, que ha deixat Nicaragua sense llum reiteradament (en una pràctica, la d'obtenir guanys a curt termini i sense tenir en compte la població autòctona, que és el comú denominador del neocolonialisme de les empreses espanyoles). No podem admetre que les crítiques pel que han fet Aznar, Unión Fenosa i la CEOE suposin faltar el respecte als ciutadans espanyols. I Zapatero ha quedat molt bé de cara a la galeria, però la seva tesi és fal·laç: un mandatari no és incriticable pel fet d'haver estat elegit pels espanyols (per cert que el rei no ho ha estat...), com si el respecte per la voluntat popular fes

irreprotxable l'actuació posterior d'un governant! I és que la història ens mostra que molts dirigents elegits democràticament (Hitler, Mussolini, Bush...) han fet actes abominables. Siguem honestos: la població fa el que pot i vota entre les poques opcions que hi ha, sempre enmig d'un munt de propaganda electoral. Però, en el rerefons d'aquest assumpte, no es pot evitar de percebre –encara que no sigui la postura oficial– una mena d'aires de superioritat mal amagats d'Espanya vers les seves excolònies que, de manera inconscient, i a causa dels comentaris desacomplexats d'alguns mandataris, han sortit a la llum. El més interessant és que, aquesta mena de sentiments soterrats, surtin a la superfície i es puguin anar netejant les ferides de la història. Hi ha un corrent cada vegada més generalitzat entre els pobles llatinoamericans de desinhibició i

de situar-se de tu a tu davant d'Occident. I això comença a evidenciar-se tant en les actituds i iniciatives d'alguns mandataris, com en la premsa llatinoamericana que, a diferència de l'espanyola –que rendia honors de súbdit al seu monarca–, s'ha indignat amb la prepotència del monarca espanyol que s'ofenia per les crítiques a Aznar i a les multinacionals espanyoles, que despertaven comprensibles protestes per la seva actuació indecorosa.

Així està el pati

► Pàgina 12
La Universitat pública es mobilitza contra la imposició del Pla de Bolonya que l'Estat espanyol s'ha compromès a aplicar el 2010

► Pàgina 13
El Comitè d'Empresa de l'Escola superior de música de Catalunya ha posat una denúncia per assetjament laboral

► Pàgina 17
Entrevista a Esperança Borrull, coordinadora de Serveis Socials de Vilafranca del Penedès (Alt Penedès) sobre les noves lleis

LA SELVA // COMENCEN ELS ACTES DE PROTESTA A TARADELL, BRUNYOLA I ANGLÈS

REE imposa les expropiacions de la MAT amb forts dispositius policials

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Red Eléctrica de España (REE) ha imposat un nou calendari d'expropiacions de terrenys per tal de construir la MAT, després de la negativa de molts municipis, el passat juliol, a cedir locals per aixecar les actes de les expropiacions. Així, el 5 de novembre, representants de REE i dels governs estatal i autonòmic van irrompre amb un camió de lloguer a Taradell, envoltats d'un fort dispositiu policíac, per poder fer les signatures d'expropiació en un aparcament de la població.

Concentracions de protesta perseguiran els tècnics de REE

El ritme d'expropiacions imposat per REE no té fre i s'espera que amb el camió preceptiu i la respectiva comitiva policial segueixin visitant els pobles on s'executaran les expropiacions. Aquesta setmana han seguit per la comarca de la Selva. A Brunyola, dilluns passat, la Plataforma No a la Mat va convocar una manifestació en el mateix moment i lloc en el qual REE pretenia signar les expropiacions; un taüt per visualitzar que la MAT representa la destrucció irreversible del territori seguit la comitiva. El dimarts 13 de novembre, a

El vehicle llogat per REE a Anglès per signar les expropiacions. L'Ajuntament es va negar a cedir cap despatx

No a la MAT

Anglès, es va repetir la mateixa situació, una concentració de protesta donava la benvinguda als tècnics de la companyia d'infraestructures elèctriques.

El calendari de protestes de la Plataforma opositora a la MAT es paral·lel al de Red Eléctrica. Així, hi ha convocades concen-

tracions al mateix moment que els operaris de REE visitin cada municipi: el dia 14 de novembre a Bescanó (l'únic municipi del Gironès d'aquesta tanda d'expropiacions), el 19 a Osor, el 20 a Sant Hilari Sacalm i el 21 a Santa Coloma de Farners, tots aquests a la comarca de la Selva.

Destaca el fort consens que es genera en contra de la MAT. Així, de tots els municipis afectats, només Osor està disposat a cedir locals municipals a Red Eléctrica.

Les expropiacions s'estan duent a terme tot i que encara no hi ha cap traçat definitiu de la

MAT, sobretot, tenint en compte que l'Estat Francès encara no ha decidit quin és el punt d'interconnexió. Tant des de la Plataforma No a la MAT com des de la contrapart nord-catalana Non a la THT, les expropiacions es veuen com una mesura de força per garantir la construcció de la línia de Molt Alta Tensió i imposar-ne el traçat.

400 persones a la cadena humana de la Vall d'en Bas

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Una nova crida de Salvem les Valls el 10 de novembre va tornar a mobilitzar centenars de persones contra el projecte viari Vic-Olot pel coll de Bracons. Van expressar el seu desacord amb el model de mobilitat que la Generalitat s'entesta a construir i pel qual aposta des de fa anys amb grans inversions econòmiques. Segons els qui s'hi oposen, aquest model, el del transport privat per carretera i el de les grans rutes europees de transport de mercaderies, "és un model totalment insostenible, un dels principals responsables de les emissions de CO2 a l'atmosfera i un gran malbaratador dels combustibles fòssils".

Prop de 400 persones van participar a la cadena humana que començava al poble de les Preses i s'endinsava, lluny, cap a la plana. Aquest tram entre Sant Esteve d'en Bas i Olot s'enfronta, ara, a dos possibles traçats: un pel mig de la plana, amb un soterrament d'1,4 quilòmetres, i l'altre per Marboleny, on es contemplen túnels i soterraments. El 3 d'octubre, el secretari de Mobilitat, Manel Nadal i Farreras, va enviar una carta als alcaldes de les Preses i la Vall d'en Bas advertint-los que el temps per debatre s'havia acabat i que el govern tenia una opció presa a favor del soterrament que travessa la vall, tot i que esperaven consensuar-la amb ells.

Des de la plataforma Salvem les Valls, asseguren que aquest

debat final, que divideix els pobles i la gent, demostra "la prepotència i l'autoritarisme amb què el DPTOP acaba els conflictes territorials i la manca de necessitat i d'encaix d'aquesta carretera". També encoratgen aquelles persones que no volen una autovia prop de casa a demanar al govern un canvi del model de mobilitat i a no quedar-se només amb l'exigència de canvis de traçat.

S'ha engegat una recollida de signatures per demanar l'aturada immediata de les obres, la pacificació del trànsit a la vall d'en Bas i la Garrotxa i l'acceleració dels estudis de conveniència i cost de les línies ferroviàries entre les diferents poblacions de les comarques gironines. En el manifest

de la jornada també es denuncia la inexistència, encara ara, d'estudis tècnics objectius que avalin la conveniència de l'eix Vic-Olot; la manca d'informació sobre les afectacions al territori dels possibles traçats en aquest tram i la forma vergonyosa com s'estan duent a terme les obres de l'Eix a les valls d'en Bas i del Fornès (conduccions temeràries, explosions sense avís previ als veïns, afectacions a cases i cursos d'aigua, obertura de talussos no previstos, etc.). Finalment, el manifest també inclou el compromís dels sotassignats de fer un ús racional del cotxe i esdevenir usuaris habituals d'un transport públic eficient i amb uns preus raonables.

► Altres mobilitzacions

Des de la Plataforma No a la MAT es continuen convocant actes descentralitzats arreu de les comarques afectades. En aquests moments, destaca el concert que es farà el proper 17 de novembre a Palol de Revardit sota el títol 'Tots junts contra la MAT, per la defensa del nostre territori'. Per altra banda, cal destacar que, des del món de l'art, també és dona suport a la Plataforma No a la MAT. Diferents artistes han cedit les seves obres al fons artístic de la Plataforma. 45 obres d'aquest fons es podran visitar fins el 19 de novembre al Centre Cívic La Fàbrica de Celrà. Entre les obres destaca un còmic d'Azagra (conegut per vinyetes com 'Pedro Pico i Pico Vena' a *El Jueves* i fundador del PGB). ☺

BARCELONA // MEDI AMBIENT

Jornada en defensa de la solana de Collserola

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Amb l'objectiu de defensar l'anomenada "solana" de Collserola, la Plataforma Cívica per la defensa de Collserola (PCDC) celebrarà el diumenge 18 de novembre una jornada a Can Masdeu al voltant de les amenaces que pesen sobre aquest Parc, tal com el coneixem avui. Davant la possibilitat que aquest espai pugui rebre la qualificació de Parc Natural –protegit de tota intervenció urbanística, entre d'altres virtuts– l'Ajuntament de Barcelona en reivindica una "franja urbanitzable", que la Plataforma rebutja frontalment.

Però són molts els fronts oberts que podrien atemptar contra la integritat del Parc de Collserola, com són el Pla Especial del Tibidabo (construcció d'una gran muntanya russa amb la tala d'alzines centenàries), el projecte de túnel per unir Horta i Cerdanyola, el pla Caufec-Porta Barcelona i la possible reconversió de la "vall de Can Masdeu" –on es desenvolupen múltiples projectes agroecològics– en un espai urbanitzat. Per això, amb la jornada s'intentarà que tots aquests projectes siguin de domini públic, alhora que s'explicaran les lluites engegades contra els mateixos. Hi haurà un gran dinar popular on hi conviden a tothom.

BAGES // TERRITORI

Prou Sal es mobilitza contra la modificació de la línia elèctrica

Directa Manresa

/manresa@setmanaridirecta.info/

Un dels nous passos de la plataforma Prou Sal és fer pressió a l'Ajuntament de Sallent (Bages) perquè no concedeixi el permís tècnic de modificació de les línies elèctriques. En aquest sentit, el divendres 9 de novembre es va fer una concentració davant l'Ajuntament de la vila, on van participar-hi prop de 300 persones. A més, la plataforma ha engegat una recollida de signatures (actualment n'hi ha prop de 500) que s'entregaran a l'Ajuntament. Membres de la plataforma van remarcar el poder de decisió que té l'Ajuntament en relació al creixement de l'abocador salí, tot recordant que el govern municipal de l'anterior legislatura va denegar el permís d'obres. Així doncs, s'instaura l'actual govern regit per CiU a seguir els mateixos passos. Com ja s'ha informat en aquesta publicació, la modificació de la línia elèctrica del Mas de les Coves permetria a l'empresa minera Iberpotash SA augmentar el runam salí del Corgulló. Així, l'empresa tindria un temps de marge, calculat en dos anys d'activitat, per fer el nou abocador.

CATALUNYA // OPOSICIÓ A L'ONZENA EDICIÓ DE LA FIRA IMMOBILIÀRIA

Col·lectius en defensa del territori s'organitzen contra el Meeting Point

Albert Garcia

Albert Garcia

A/H

Eloy de Mateo

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: 1. Protesta a Esplugues contra les obres del pla Caufec. 2. Cercavila a Horta-Guinardó. 3. V de Vivienda a les portes de la Fira Immobiliària. 4. Capçalera de la manifestació a Sant Andreu de Palomar.

Oriol Matadepera

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Fa tres anys que diferents lluites en defensa del territori i contra l'especulació immobiliària s'organitzen per a denunciar la presència a Barcelona de tot el ventall d'organitzacions, empreses i administracions involucrades en el que anomenen la "màfia del totxo i el ciment". Aquest any, han tornat a cridar per fer un boicot al que consideren un "crim organitzat" orquestrat a través de l'aliança entre empreses i administracions. L'objectiu és fer front comú i visibilitzar els conflictes propis i, a la vegada, mostrar l'altra cara de la moneda dels seus beneficis. A l'interior, el Barcelona Meeting Point (BMP) ha tingut una forta davallada en la venda de pisos.

Les activitats d'aquest any

La Plataforma contra el pla Caufec va aturar quatre màquines de les obres durant quatre hores, la Plataforma Salvem Oliveretes de Viladecans va denunciar en roda de premsa que la muntanya de Sant

Ramon es troba en perill d'urbanització més enllà de l'abast del Pla de Ponent i xerrades diverses, parades i punts d'informació sobre la Fira Immobiliària han estat algunes

El BMP és el lloc per a fer negocis i per a pressionar als polítics

de les activitats d'aquesta setmana. Des de dimarts, una trentena d'immobiliàries han estat tancades o pintades a Girona, Sant Andreu i Sants (Barcelona), a Argentona, Cabrera de Mar i Mataró (Maresme). En aquest últim municipi també s'ha segellat la porta de la seu del PSOE. El divendres de matinal es va produir un incendi a la seu del Departament d'Habitatge de la Generalitat sense que cap col·lectiu hagi reivindicat l'autoria. El divendres una cercavila convocada per l'Assemblea de Joves d'Hor-

ta-Guinardó va finalitzar amb l'okupació d'un garatge abandonat des de fa 30 anys que esdevindrà el Casal Popular d'Horta, un espai de reunió del veïnat i de les diferents associacions del barri. La policia, preparada per a desallotjar, es va adonar que l'espai portava okupat uns dies i que en aquest acte es feia públic aquest alliberament. El dissabte, el col·lectiu V de Vivienda va intentar entrar al saló per a difondre les seves reivindicacions.

La manifestació de dissabte va reunir gairebé un miler de persones a Sant Andreu, on es van assenyalar els responsables de l'especulació immobiliària i de la repressió institucional. Així, es van llençar pots de pintura a la seu del Districte a l'iniciar el recorregut, es van pintar immobiliàries i bancs i es va cremar un ninot que representava un Mosso d'Esquadra a la seu d'IC i una grua de cartró. També es va passar pel que havia estat Kan Llimona, un centre social okupat que va tenir tres setmanes de vida i ara porta set mesos tapiat, i la manifestació es va acabar a un solar asfaltat que hauria de ser zona verda. ☺

Rendiments de la Fira Immobiliària

El BMP és un esdeveniment rendible, ja que impulsa el turisme, el sector hotelier i l'oci nocturn. Però especialment, el BMP és el lloc idoni per a fer acords de negocis de passadís i per a pressionar als polítics per a que legislin d'acord a les necessitats de les empreses immobiliàries. És per això que rep el suport de tot tipus de mitjans de comunicació que aboquen en les seves informacions valoracions triomfalistes sobre la Fira Immobiliària. En aquesta edició del BMP, encara que el saló ha crescut al voltant del 15% pel que fa a expositors i empreses, la caiguda en les vendes de pisos ha obligat a les promotores a oferir rebaixes encobertes de preus, màximes facilitats de finançament al seu càrrec, mudances o places d'aparcament gratis. També han tingut més presència les institucions públiques i els anuncis de futures promocions d'habitatges de protecció oficial, però cap oferta suculenta ha fet augmentar les visites del públic.

CATALUNYA // VOLEN QUE S'ALLIBERI EL PEATGE DE LA C-32

Mobilitzacions contra la N-II a Premià de Mar

Directa Maresme

/maresme@setmanaridirecta.info/

El dia 7 de cada mes es tallarà la N-II a l'alçada de Premià de Mar (el Maresme). Aquesta és la decisió que ha pres el poble de Premià de Mar per acabar amb els accidents i les morts, el soroll i la contaminació provocades pel pas d'aquesta carretera pel mig dels pobles de la costa del Maresme.

El febrer d'enguany, l'alcalde de Premià, Jaume Batlle, va morir en un accident de trànsit a la N-II. Aquest fet va reactivar els ànims de les plataformes en contra de la carretera, que van prendre la decisió de tallar-la fins aconseguir-ne el tancament. A l'octubre, el dia 7 va caure en diumenge i la convocatòria va aconseguir mobilitzar prop de 3.000 persones, que van tallar la carretera durant tres

hores. Al novembre, el calendari va voler que caigués en dimecres i va mobilitzar menys gent.

El fet que tota la població estigui en contra la N-II ha obligat els partits institucionals a sumar-se a la Plataforma, tot i que només hi apareixen per fer-se la foto i després marxen. A banda de Premià de Mar, també hi ha plataformes en contra la N-II a Vilassar de Mar i el Masnou.

Un dels arguments que esgrimixen les plataformes per tancar la N-II és que ja hi ha una carretera paral·lela a aquesta, que és la C-32. El problema és que aquesta és de peatge i la gent prefereix la nacional per no haver de pagar. Les plataformes creuen que, si s'alliberés el peatge de la C-32, no seria necessari tenir dues carreteres i podrien convertir la nacional en un "camí ral" o un passeig marítim. ☺

GIRONA // LA FISCALIA DEMANA UN ANY I TRES MESOS DE PRESÓ

L'Audiència Nacional tria el 20-N per jutjar Enric Stern i Jaume Roura

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

El 20-N. Aquesta és la data escollida per l'Audiència Nacional espanyola per celebrar el primer judici per la crema de fotos dels borbons. La data escollida no és una data qualsevol, és el dia que la ultradreta commemora amb grans manifestacions públiques a Madrid la mort de Primo de Rivera i del dictador Francisco Franco. En aquest cas, el

El tribunal d'excepció ha fet ús d'una rapidesa fins ara inaudita, ja que només hauran transcorregut dos mesos des que van passar els fets

tribunal d'excepció ha fet ús d'una rapidesa fins ara inaudita, ja que només hauran transcorregut dos mesos des que van passar els fets i, per regla general, aquest tribunal pot deixar passar fins a tres anys abans de jutjar un cas. Els joves Jaume Roura i Enric Stern seran jutjats, doncs, el proper 20 de novembre, acusats d'haver cremat fotografies dels reis espanyols en una concentració el 13 de setembre a Girona, segons especifica l'informe d'obertura del judici oral. La fiscalia demana un any i tres mesos de presó per a cadas-

La setmana passada ja es van manifestar més d'un miler de persones a Girona

Toe (arxiu)

cun dels joves, per un presumpte delictes d'injúries greus contra la corona espanyola amb l'agregant de disfressa. D'altra banda, el Jutjat d'Instrucció no ha admès la petició de la defensa d'incloure en el sumari una còpia del Decret de Nova Planta, ni les autoinculpacions de desenes de persones que havien manifestat així el seu suport a tots els imputats per la crema de fotos dels borbons.

Autoinculpació massiva

L'autoinculpació ha estat una de les moltes maneres a través de les quals la societat civil catalana ha expressat el seu suport i la seva solidaritat amb tots els imputats en aquest cas -més d'una vintena de persones, 23 en total, de diferents pobles del principat.

Una solidaritat que ha arribat d'arreu dels Països Catalans, tant des del principat com des del País Valencià i les Illes Balears, i que continua més viva que mai. Després de l'acte polític i la manifestació posterior que es va celebrar a Girona l'1 de novembre, a Bordils (Gironès) es va organitzar un altre acte de suport amb els encausats, dos dels quals són d'aquesta localitat.

Sota el títol de Jornada Solidària, una plataforma d'amics i amigues dels imputats d'aquesta localitat, creada arran dels fets i de la qual formen part tant persones a nivell individual com l'Ateneu Popular la Pioxia, van celebrar un sopar solidari al casal de Bordils i una festa antimonàrquica amb PD's: Maldito, de Girona;

Kalete Punk, de Bordils i Txus de la Bisbal d'Empordà. Els organitzadors de la jornada van destinar els diners recollits al finançament de la campanya.

Noves mobilitzacions

Entre els actes previstos, cal destacar el concert solidari programat pel proper 8 de desembre a Sarrià de Ter (Gironès) amb l'objectiu de recollir fons per sufragar les despeses del procés i per denunciar, un cop més, el cas. El concert està previst a les deu del vespre al Pavelló Municipal de Sarrià de Ter i comptarà amb les actuacions dels grups Obrint Pas, Banda Bassotti, Mesclat i Dj. Txus. Les entrades anticipades costaran 12 euros i a taquilla 15. ☎

BAGES // REPRESSIU

L'Ajuntament de Manresa augmentarà el control policial

Directa Manresa

/manresa@setmanaridirecta.info/

L'alcalde de Manresa (Bages), Josep Camprubí, s'ha compromès a ampliar amb prop de quinze agents la plantilla de la Policia Local. Amb aquest gest cedeix a les pressions fetes pel sindicat UGT -majoritari dins la Policia Local de Manresa, que reivindicava una plantilla mínima de 120 agents i una plantilla "ideal" de 135. Aquest augment es durà a terme durant el procés de redacció del nou conveni col·lectiu que entrarà en vigor aquest mes. Actualment, la Policia Local té un total de 105 agents i la seva partida pressupostària pel 2006 va ser de 947.098 euros, un 43,4% més que l'any 2005. Un altre mètode de control policial serà la incorporació de la policia de barri, prevista en el Pla d'Actuació Municipal pel 2008.

Manresa és una de les poques ciutats catalanes que té la vigilància dels quatre cossos policials

En declaracions fetes a diversos mitjans locals, Camprubí va justificar l'augment policial pel creixement de la ciutat de Manresa i pel fet que tenir més efectius al carrer "augmenta la sensació de seguretat a la via pública". S'ha de recordar, però, que la xifra de delictes a Manresa se situa per sota de la mitjana catalana i que han disminuït més d'un 7% respecte l'any 2005. A més, Manresa és una de les poques ciutats que compta amb la presència i la vigilància dels quatre cossos policials existents: Mossos d'Esquadra (amb 369 efectius), Guàrdia Civil, Policia Nacional i Policia Local.

L'incidència del cas Tous

A nivell comarcal, l'any 2006 els delictes van disminuir més d'un 3% respecte l'any anterior. Aquestes dades les va aportar el mateix conseller d'Interior, Joan Saura, després de la reunió que va mantenir amb representants del Consell Comarcal del Bages el mes de febrer passat. Saura també va explicar que, després dels incidents viscuts a finals de 2006, es va reforçar la seguretat a la comarca. Aquests "incidentes" fan referència al famós cas Tous de la urbanització benestant de Pineda de Bages. En aquest sentit, el mes de setembre es va fer un debat sobre seguretat ciutadana, on es va proposar una estratègia que tractaria d'efectuar controls privats d'identificació a totes les entrades i sortides de la urbanització. ☎

EUROPA // L'ESPAI D'EDUCACIÓ SUPERIOR PROMOU LA MOBILITAT ESTUDIANTIL

La universitat pública es mou per denunciar la imposició del Pla Bolonya

Ares Arbós

/terresponent@setmanaridirecta.info/

El Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC), juntament amb altres organitzacions estudiantils de Catalunya i d'arreu d'Europa, han convocat per aquestes dates una setmana de lluita en contra del Pla de Bolonya.

Nascut el 1998 en aquesta vel·la ciutat italiana, aquest pla pretén establir els mecanismes per unificar l'ensenyament superior europeu, de tal manera que els crèdits es puguin reconèixer arreu dels països signants. El SEPC porta anys denunciant aquest pla i les conseqüències que comportarà, ja que s'acosta el 2010, any en que l'Estat espanyol s'ha compromès a aplicar-lo en la seva totalitat.

Les estudiants hauran de dedicar 40 hores setmanals als seus estudis poden desaparèixer les carreres menys rentables

El pla té com a intenció adequar l'ensenyament superior a les noves necessitats, així com promoure l'intercanvi entre estudiants d'arreu de la Unió

Europea. El cas és, però, que per fer-ho ha d'aconseguir que els estudiants dediquin aproximadament unes 40 hores setmanals als seus estudis, anomenats a partir d'ara Graus i amb clares connotacions generalistes, durant els tres anys que es vol que s'allarguin. Aquests Graus seran comuns per un seguit d'assignatures i no aprofundiran en cap matèria concreta. Posteriorment, un postgrau especialitzarà a l'estudiant en funció del que, segons el pla, el mercat laboral necessita.

El SEPC ha convocat aquesta setmana de lluita per tot un seguit de raons. Algunes són el fet de pagar per crèdits, o sigui per les hores que treballis sol, per la fractura que s'esdevindrà entre les estudiants més aptes

(que es convertiran en l'elit professional), i la resta, que passaran a engrossir el mercat laboral, o per la futura desaparició que sembla que hi pot haver de les carreres menys rentables. El 15 de novembre, milers d'estudiants d'arreu d'Europa estan cridades a mobilitzar-se en contra d'aquest procés que pretén acabar amb un ensenyament públic i de qualitat pel qual la comunitat universitària va lluitar durant molts anys.

Concentracions a les 12 del migdia a ciutats com Barcelona, Girona, Lleida, Gandia, Alacant o Castelló serviran per testimoniar el rebuig a la privatització i la mercantilització de l'ensenyament. ☎

BARCELONA // OKUPACIÓ

Bicicletada al carrer Metges

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Amb quinze dies d'antelació, el jutjat va comunicar als okupants del Bloke Metges, al peu del Parc del Forat de la Vergonya, al barri de La Ribera (Barcelona), que tenien ordre de desallotjament pel 8 de novembre. Aquell matí, un centenar de persones es van concentrar davant el bloc de pisos okupats des de fa sis anys per esmorzar, amb la notícia comunicada verbalment el dia anterior, que l'execució de la sentència s'ajornava un mes. Després de l'esmorzar, més de setanta persones en bicicleta van fer una volta pel barri de La Ribera, passant per la Cambra de la Propietat Urbana i els Jutjats de Barcelona.

BARCELONA // REPRESSIÓ

Suspès el judici al jove agredit

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Abans que comencés la manifestació amb el nom "La repressió no ens tallarà les ales" el 29 de setembre, una persona va ser agredida per antiavalots dels Mossos d'Esquadra. Aquesta persona va ser denunciada per agressió i tenia judici aquest dilluns. La sorpresa va ser quan l'advocada dels policies va presentar proves per demostrar que un agent, a més de patir lesions, s'havia trencat una dent. Això va suposar la suspensió del judici i que es puguin qualificar els fets com a delicte.

VALÈNCIA // CANVI CLIMÀTIC

Mobilitzacions paral·leles a la trobada de l'IPCC

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La celebració de la 27a sessió del Panell Intergovernamental del Canvi Climàtic (IPCC) eixa setmana a València no quedarà tancada dins les parets del Museu de les Ciències. Moviments socials i ONG volen fer conèixer els debats i aprofitar el focus mediàtic per pressionar els responsables polítics. Durant la inauguració, activistes de Greenpeace van penjar una immensa pancarta que deia: "Salveu el clima". D'altra banda, Ecologistes en Acció donava la benvinguda als delegats de l'IPCC a València, titllada de "capital de la insostenibilitat". Durant tota la setmana, des d'Acció Cultural fins el Centre Social Terra han programat activitats i conferències. La més sonada, però, pot ser l'apagada de llums convocada per entitats ecologistes i ciutadanes el dijous 15, cinc minuts abans de les vuit del vespre, amb l'objectiu de "pressionar les administracions per adoptar mesures que impedeixin el canvi climàtic".

ESTAT ESPANYOL // L'ASSASSINAT DE CARLOS NO VA SER UNA BARALLA

Els militars nazis imputats per agressions augmenten cada dia

Nodo50

Kaos en la Red

Diagonal

Albert García

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: 1. Concentració al centre de Bilbo. 2. Mobilització de propde 700 persones a la Puerta del Sol de Madrid poques hores després de l'assassinat. 3. 150 persones als carrers de Terrassa. 4. Prop de 300 manifestants a Barcelona.

Agnès Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La identitat de l'assassí de Carlos Javier Palomino va ser ocultada gelosament per la Jefatura Superior de Policia de Madrid. Va ser a través d'una filtració judicial que es va donar a conèixer el seu nom, Josué E. de la H. La seva condició de militar professional, pertanyent al regiment Inmemorial del Rey, destinat a l'aquartermament General Cavalcanti, també va trigar hores a sortir a la llum. La confusió inicial sobre com van matar en Carlos i l'agressió a les altres vuit persones es va anar aclarint de mica en mica. No va ser una baralla entre grups. El militar es trobava dins el vagó a l'estació de Legazpi quan hi van pujar desenes de joves amb xiulets, que anaven a boicotejar la manifestació de Democràcia Nacional convocada al barri d'Usera. Un dels joves va assenyalar l'assassí, després de fixar-se amb la marca de roba que vestia -Tree Stroke-, indumentària habitual dels joves neonazis. El militar es va aixecar i va treure un matxet. Es va apropar al jove Carlos, de 16 anys, i sense més prelude li va clavar el ganivet directament al pit. En Carlos va començar a dessagnar-se mentre un altre jove de 19 anys intentava aturar, sense èxit, l'agressió feixista. Aquest darrer també va ser ferit de gravetat per apunyalament a l'alçada del pulmó. L'agressor va embogir, tot creant un cercle al voltant seu amb el moviment del matxet, fins que va arribar a la porta que connectava amb el vagó contigu. Va anar passant de vagó en vagó fins a l'andana. El van perseguir, li

van llançar fum d'extintors al damunt i, finalment, el van atrapar. El militar va rebre alguns cops, però les ferides resultants no van provocar ni tan sols el seu ingrés a l'hospital. Agents policials de la Brigada Provincial d'Informació el van conduir als calabossos on, segons testimonis presencials, caminava pel seu propi peu i no semblava estar ferit. Mentrestant, el jove Carlos moria a l'Hospital 12 de Octubre, mentre el seu company Àlex era intervingut de les greus ferides a l'UVI. Finalment, la manifestació de Democràcia Nacional es va fer sota protecció policial, mentre uns 300 antifeixistes eren agredits pels antiavalots. Un tercer jove també va rebre ferides greus per una pilota de goma a la cara, disparada pels antiavalots. També van detenir per desordres públics un manifestant de Democràcia Nacional de 37 anys anomenat José Antonio M. de la H. que, casualment, té un cognom molt similar al de l'agressor. La mort de Carlos és l'agressió més greu que ha protagonitzat fins ara un militar d'ideologia neonazi, però el degoteig ha estat constant els últims mesos. Diversos militars van ser detinguts fa sis mesos a València per possessió d'armes i, fins i tot, d'un llançagranades durant l'Operació Pànzer. Havien creat un grup neonazi que es dedicava a apallissar, independentistes. Estaven implicats en diversos atemptats i agressions contra col·lectius de l'esquerra alternativa. Alguns militars de Valladolid estan processats per agressions racistes. A Badalona, en van detenir tres la setmana passada per haver apallissat un guàrdia urbà. ☎

Es desferma una onada de manifestacions antifeixistes

Hernán Córdoba

Poques hores després que es conegués la mort del jove Carlos a Madrid, a diverses ciutats de la Península van aparèixer les primeres convocatòries en solidaritat amb els companys agredits i per mostrar la repulsa davant aquest nou atac feixista.

La primera de les manifestacions es va dur a terme a Madrid, on més de 500 persones es van concentrar a la plaça del Sol. Aquesta manifestació va acabar amb càrregues policials contra els manifestants, que van aixecar barricades i van provocar destrosses al centre de la ciutat. Altres ciutats que van viure convocatòries hores després de l'assassinat van ser Valladolid (200 persones), Saragossa (500), Xixón (150), Granada (300), Alacant (150) i també València, Castelló, Corunha, Ourense, Donosti i Iruña.

A Barcelona, la concentració es va convocar a les set del vespre a la plaça Sant Jaume on, en aquell moment, ja hi havia més d'un centenar de persones. Dues pancartes exigien la fi de la impunitat dels atacs feixistes i recordaven el company assassinat feia unes hores. Tres quarts d'hora després, la concentració ja aplegava més de 300 persones, que van recordar amb consignes els assassinats de Guillem Agulló, militant de Maulets del País Valencià, i Roger Albert, del barri de Gràcia de Barcelona, a mans dels feixistes. En aquell moment es va decidir convertir l'acte en una manifestació que va recórrer

el carrer Ferran i la Rambla, fins acabar a la plaça Catalunya. Allà es va guardar un minut de silenci i es va demanar la participació en convocatòries futures.

El dia 12, les convocatòries ja havien arribat a Múrcia, Ponferrada, Toledo, León, Cartagena i Bilbo. A València, 200 persones es van concentrar a la plaça de l'ajuntament de la ciutat i van cridar consignes contra els atacs que s'hi han produït els darrers anys. A Terrassa, 150 persones es van concentrar a la plaça de la municipalitat per recordar, també, el jove que va passar mesos hospitalitzat per la pallissa perpetrada per un grup de cap-rapats a principis d'any. A Girona, aquesta vegada davant la subdelegació del Govern, una altra concentració va aplegar un centenar de persones amb una pancarta que denunciava la impunitat judicial i policial davant aquests casos. A Madrid, prop d'un miler de persones es van tornar a concentrar a la plaça del Sol. A Berlín, prop de 300 antifeixistes també es van manifestar pel centre de la ciutat.

Al llarg de la setmana es preveuen convocatòries arreu de la península: a Màlaga, Cadis, Burgos, Sevilla, Vigo, Pontevedra, Las Palmas de Gran Canaria, Alacant, Tenerife o Múrcia. A Madrid, es farà una gran manifestació dissabte a dos quarts de cinc de la tarda per recordar el jove assassinat i denunciar que, mitja hora més tard, el grup feixista Alianza Nacional té permís legal per fer una manifestació contra la immigració.

VALLÈS OCCIDENTAL // NOU CAS DE DESLOCALITZACIÓ D'EMPRESES

El tancament de Durex deixarà a l'atur 260 persones

Directa Sabadell

/sabadell@setmanaridirecta.info/

Prop de 600 persones es van manifestar el dissabte 10 de novembre a Rubí per protestar contra el tancament de la fàbrica de profilàctics Durex. Aquesta va ser la segona mobilització convocada la setmana passada pels sindicats USOC, CCOO i UGT a la localitat vallesana. José Manuel Gallego, president del Comitè d'Empresa, ha avançat que aniran "fent noves manifestacions i, si la cosa no avança i els treballadors hi estan d'acord, no descartem fer vaga".

"La multinacional britànica ha tancat totes les altres plantes europees els últims deu anys"

A finals de setembre, els directius de l'empresa Durex van convocar part de la plantilla a un hotel per impartir un curs d'informàtica. La primera intervenció de l'empresa va ser l'anunci de tancament, que es farà efectiu els propers tres o quatre mesos. "No esperàvem aquesta

Manifestació al carrer Barcelona de Rubí

David Datzira

notícia, ens va venir per sorpresa", afirma Gallego. La fàbrica de Rubí és l'última productora de preservatius d'aquesta marca que queda a Europa, ja que la multinacional britànica SSL Healthcare Manufacturing (productora dels preservatius Durex) ha tancat totes les altres durant els últims deu anys.

Els motius que al·lega la firma britànica per deixar al carrer les 260 persones que hi treballen és

que no són productius. El Comitè d'Empresa, per la seva banda, ha afirmat que hi ha dades que confirmen que és "la millor empresa productora de condons, la nostra professionalitat és superior a l'Índia i la tailandesa". Per aquest motiu l'empresa no ha pogut presentar l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) amb el que es va voler escudar en un principi i, d'aquesta manera, pagar vint dies per any tre-

ballat a la plantilla. Segons el portaveu del Comitè d'Empresa, Durex compta amb uns beneficis molt elevats. "Aquesta gent guanya molts diners i l'únic que volem és que ens paguin pel que ens estan fent, és molt dur afrontar els dies de feina amb la incertesa de què passarà demà".

La direcció de l'empresa va emetre un comunicat on plantejava la voluntat d'establir un pla social

que garantis la recol·locació de la plantilla. Els representants sindicals no veuen gens clara aquesta opció: "no veiem factible que, amb la gran quantitat d'aturats que hi ha a Catalunya i a Espanya en general, puguin recol·locar 260 persones". Amb l'agregant, a més, que el 75% de la plantilla són dones d'entre 35 i 50 anys que treballen a la cadena de muntatge, sense cap especialització tècnica.

► Sospites de la plantilla

Els treballadors sospiten que es tracta d'un nou cas de deslocalització a Catalunya, ja que la producció de les altres plantes europees ha estat assumida per l'Índia i Tailàndia. A més, SSL Healthcare Manufacturing està a punt d'obrir una nova fàbrica de preservatius a la Xina. Bona part dels lemes i pancartes de la manifestació aaven en aquesta direcció: "No a les deslocalitzacions", "Treballant dotze hores i caps de setmana, llavors sí que érem rendibles, oi?", "Nosaltres no som d'usar i llençar" o "Anglès, cabró, no t'emporti el condó". L'alcalde de Rubí i el Comitè d'Empresa han fet arribar la problemàtica a la consellera de Treball Mar Serna, amb qui esperen reunir-se per presentar-li una documentació sobre la productivitat que no tenien en el primer contacte. ❶

CATALUNYA // L'ESCOLA SUPERIOR DE MÚSICA DE CATALUNYA REP UNA SANCIÓ

El Departament d'Educació és investigat per assetjament laboral

Roger Rovira

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'Escola superior de música de Catalunya (Esmuc) posa de relleu el tarannà "antidemocràtic i l'estil dèspota i prepotent" de la seva direcció (posada 'a dit' pel conseller d'Educació, Ernest Maragall), segons denuncia el sindicat USTEC. L'assetjament laboral i la manca de conveni després de tres anys de negociació, així com el silenci connivent per part del Departament, ha portat el Comitè d'Empresa de l'Esmuc a posar una demanda de conflicte col·lectiu contra l'empresa.

► **Irregularitats i falta de conveni** L'escola de música va començar a caminar l'any 2001, finançada pel govern català i gestionada per una fundació privada. El 70% dels membres del patronat d'aquesta fundació són funcionaris nomenats per diferents departaments de la Generalitat i el seu president és el mateix conseller d'Educació. Malgrat tot, sempre segons la USTEC, "l'Esmuc no gaudeix de la

normalitat jurídica i democràtica". Entre d'altres irregularitats, destaca la manca de cotització a la Seguretat Social, que ja ha estat sancionada per la Inspecció de Treball i la seva política "arbitrària" de contractació, també sancionada en diverses ocasions.

El responsables d'Educació responen amb "la no investigació i el tirar pilotes fora i donen suport incondicional a la gerent"

Un dels fets que més preocupa el Comitè d'Empresa és la manca de conveni laboral, "malgrat l'obligació d'adherir-se al conveni més

proper o de negociar-ne un de propi". Denuncien que, després de trencar-se les negociacions el mes de juny, "el Departament es va comprometre a intervenir per desbloquejar-les". Cinc mesos després, lluny de qualsevol solució i amb el silenci com a única resposta, "la crispació va en augment". La fragilitat que suposa la inexistència d'un conveni per a la plantilla interessa tant a l'empresa com al Departament, asseguren.

► Assetjament laboral

El fet més destacat, però, és l'assetjament laboral al qual s'han vist sotmesos els treballadors "a la mínima divergència amb l'equip directiu", amb el subdirector Oriol Ponsa com a punta de llança. Les represàlies van des del buidatge de funcions i l'aïllament professional, als canvis retributius o les humiliacions i, fins i tot, als acomiadaments improcedents. La USTEC denuncia que alguns treballadors han hagut d'agafar la baixa per malaltia arran d'aquests maltractaments.

El delegat de la secció sindical i una delegada del Comitè d'Em-

Seu central de l'Esmuc, a l'Auditori de Barcelona.

Karst

presa, J.V. i M.P., els dos de la USTEC, han estat els que més han patit aquest assetjament durant els darrers dos anys, arrel de dues convocatòries de vaga. La Inspecció de Treball ha obert una investigació contra Roser Gali (gerent de l'escola) i el propi Departament d'Educació, i és que, des de principis d'any, els treballadors han denunciat la seva situació al conseller, que ha respost amb "la dilació, la no investigació i el tirar pilotes

fora, tot donant suport incondicional a la gerent". Mentrestant, els sindicalistes han estat sis mesos i un any de baixa, respectivament.

Les demandes, però, continuen en peu. Volen l'aplicació d'un conveni "com el del personal laboral de la Generalitat o el de les Universitat Públiques". Saben que no serà fàcil, ja que s'enfronten a "l'estil dèspota de la gerent i el déficit democràtic en el funcionament de l'Esmuc". ❷

Myanmar

Dona Pa-O al mercat

Llac Inle, camperoles tornat a casa

Dona Pa-O assecant blat de moro a casa

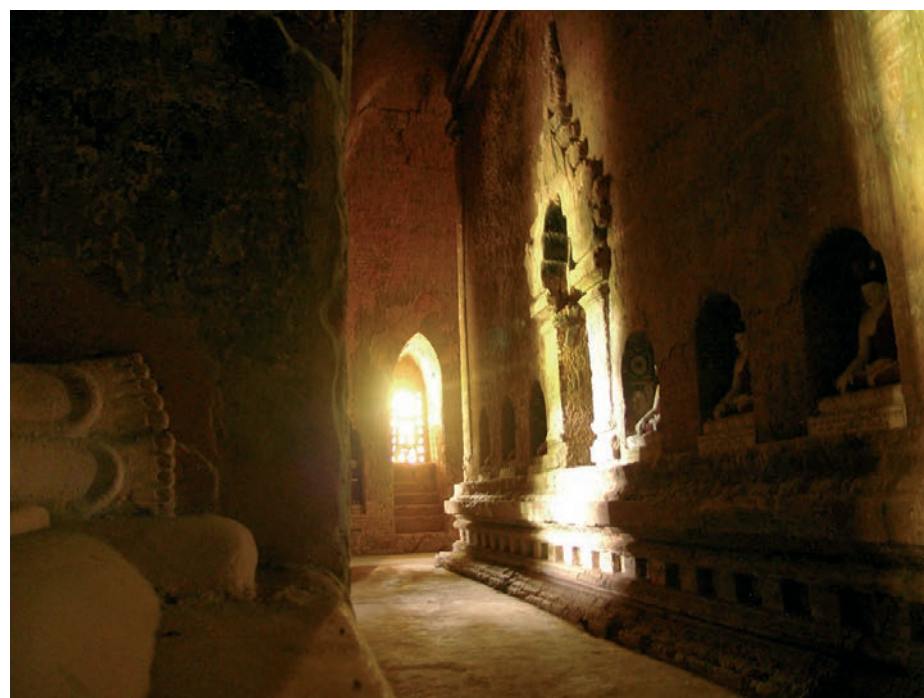
Preparant les fulles per vendre al mercat

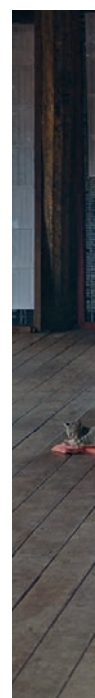
Camperoles amb thanakha

Els monjos surten a cercar menjar i donacions

Interior d'una pagoda del segle X a l'antiga ciutat de Bagan

Novicis

La Unió de Myanmar és el país més desconegut del Sud-est asiàtic. L'excolònia britànica de Birmània va caure en l'oblit l'any 1962 sota les botes d'una dictadura militar que la manté, encara avui, en un aïllament polític quasi absolut.

Les fronteres de l'estat, establertes pels colonitzadors, van aglutinar diversos pobles i estats sota un mateix nom. Quan Birmània va aconseguir la independència, el 1948, va heretar dels britànics uns conflictes identitàris que perduren avui dia.

Les ètnies minoritàries com la Shan, la Karen, la Rakhine i d'altres s'ofeguen sota la repressió d'una junta militar formada per l'ètnia majoritària, Bamar, que ha instaurat el règim del terror entre la població.

La diversitat de cultures és un dels principals atractius d'un país on l'aïllament i l'orgull identitari han preservat les tradicions autòctones des de l'època colonial.

Elements com la vestimenta masculina *longyi*, similar a una faldilla; els turbants de colors de les dones Pa-O; el *thanakha*, un tipus de maquillatge i protecció solar que llueixen dones i nens; la gran varietat de gustos del menjar Shan i Bamar, arrodonits amb l'extrema cordiali-

tat asiàtica i l'optimisme impertorbable birmà, fan de cada indret una sorpresa per al viatger.

Aquest mosaic de pobles queda unit en el cel del budisme, religió que professa més del 80% de la població, i que és, juntament amb la dieta d'arròs, el tret que més uneix la societat. En un país que compta mig milió de monges i monjos i on tot home ha d'haver passat un temps en un monestir, el budisme depassa el sentit sagrat i esdevé un estil de vida i l'única oportunitat d'aconseguir una educació per bona part dels seus habitants. Els rius de color vermell, rosa i safra envaeixen els carrers de les viles cada matí per recollir les donacions d'una comunitat devota.

La natura és un altre espectacle que ofereix la regió, amb una flora exuberant dividida en la zona de selva tropical i boscos, a les muntanyes inaccessibles del Nord, i la plana central i el delta del riu Ayeyarwadi, entapissades de camps d'arròs fins a la seva desembocadura a l'oceà Índic.

Finalment, cal destacar el patrimoni arquitectònic: els milions de temples budistes, pagodes i *stupes* que esquitxen tota la geografia, els monestirs de fusta amb els seus interiors foscos i misteriosos, o les cases senzilles de paret de bambú són autèntiques joies per descobrir.

Camps d'arròs

TEXT I
FOTOGRAFIA:

Eloi
Juvillà
Ballester

budistes estudiant en un monestir

Shwedagon Pagoda, a Yangon. Vista des de fora i també des de dins

Remer Intha al llac Inle

CATALUNYA // CAMPANYA CONTRA ELS LABORATORIS HUNTINGDON LIFE SCIENCE

50 sabotatges contra les empreses que col·laboren amb l'experimentació animal

✉ Francesc Richart

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El tancament de Huntingdon Life Science (HLS) és, per ara, la campanya més important que està portant a terme el moviment d'alliberament animal a més de setze països i que, des de fa uns mesos, s'ha anat manifestant públicament a Catalunya.

HLS és una de les empreses privades de vivisecció més grans del món que compta amb dos laboratoris, un al Regne Unit i un altre als EUA. A cada laboratori, hi tenen més de 70.000 animals empresonats (micos, gossos, ratolins, gats, ocells, peixos...) i cada dia hi moren més de 500 animals torturats en proves de toxicitat per pro-

A cada laboratori, hi tenen més de 70.000 animals empresonats (micos, gossos, ratolins, ocells, peixos...) i cada dia n'hi moren més de 500

ductes de la llar, pesticides, cosmètics, medicaments —com la Viagra—, o additius endulcorants o colorants. La pràctica amb els animals és ben senzilla, els subministren la substància a l'estómac, els pulmons o la pell i esperen les reaccions. Poden morir a l'acte o al cap d'uns dies; a d'altres, se'ls practica la vivisecció, és a dir, l'obertura en canal amb l'animal viu.

Accions contra HLS a Catalunya

Les accions directes registrades a Catalunya són moltes i diverses. L'any 2005, es van col·locar artefactes incendiaris en una seu d'UPS al barri de les Corts de Barcelona, a la granja de micos de Camarles (Tarragona) —provocant pèrdues de 60.000 euros— i a la casa del directiu de Roche, Joaquim Langer, que va provocar un petit incendi. Des de 2004 fins el 2007, s'han reivindicat almenys 30 sabotatges a camiones d'UPS a Tortosa, Barcelona, Cornellà, Elx, Manresa i Terrassa. Més de quinze sucursals d'UPS han estat atacades amb pedres i pintures. També s'han denunciat públicament, mitjançant el repartiment de fulls volants, els directius d'empreses vinculades a HLS, com Sami Legweil, directiu d'Unipharma (empresa espanyola) i directius de Dupont.

Experiment als laboratoris de Huntingdon Life Science. Imatge filtrada per un treballador.

Internet

Què és el SHAC?

La campanya internacional SHAC (Stop Huntingdon Animal Cruelty) neix l'any 1998 a Anglaterra amb l'objectiu de tancar aquests laboratoris i, amb ells, l'experimentació animal. La tàctica del ja veterà moviment anglès d'alliberament animal és ofegar econòmicament l'empresa HLS mitjançant l'atac als interessos de les empreses que hi estan relacionades, ja siguin accionistes, les que les financen o clients. Aquesta pressió constant ja ha fet que més de 104 empreses hagin trencat els lligams amb HLS, entre elles l'asseguradora MARSH —una de les més importants del món—, que va deixar d'assegurar HLS a causa de les accions i boicots d'activistes nord-americans. Aquesta victòria va ser clau, ja que va obligar el govern d'Anglaterra per primer cop en la seva història a assegurar una empresa privada per les pressions que van rebre de la indústria farmacèutica.

Entendre que una acció directa a una empresa amb seu a Nova York pot afectar el govern britànic demostra que el SHAC i l'ALF (Front d'Alliberament Animal), o algun anònim espontani, són un mateix moviment de base, autònom i de solidaritat internacional. L'exemple el tenim a Catalunya, on l'empresa UPS, encarregada de la missatgeria de Huntingdon, ha rebut més de 50 sabotatges a les seves camiones i sucursals des de 2004. L'atac als tentacles de les

Atac del SHAC de Croàcia a interessos materials d'HLS.

Internet

multinacionals relacionades amb HLS ha demostrat una configuració de lluita que resulta efectiva i adaptada als nostres temps. El *Financial Times*, en una editorial, va arribar a escriure: "Un petit grup d'activistes està tenint èxit on Karl Marx, el grup Baader-Meinhof i les Brigades Rosse van fallar".

Les victòries contra HLS al llarg d'aquesta campanya han estat moltes, l'han debilitat enormement, provocant-li un deute de 85 milions de dòlars, i ja no se li permet entrar a la Borsa de Nova York. Tot i això, aquestes batalles guanyades han anat acompanyades de forts cops repressius. L'1 de maig d'aquest any va haver-hi una ràtzia policial espectacular —coordinada entre el Regne Unit, Holanda i Bèlgica— que es va saldar amb 32 detencions i on hi va participar un operatiu de 700 agents de policia.

A Anglaterra, sobretot, la persecució a la curta SHAC ha convertit la causa contra l'experimentació animal en una lluita semiclandestina, i gairebé s'han arribat a prohibir els *stools* (parades) i les *home-demos* (concentracions davant les cases dels directius d'empreses).

També cal destacar que molts activistes contra l'explotació animal, ja sigui contra HLS, contra la pel·leteria, la caça, les granges o les indústries càrniques sostenen fermament que "no només ens empeny a lluitar el patiment de l'animal, sinó també el combat contra l'especisme, que crea una superioritat desequilibrada en nom de la producció i s'autoproclama el dret de tractar la naturalesa i la fauna com si fos un objecte o un mitjà que ha de rebre els seus errors".

Empreses relacionades

Les multinacionals més importants vinculades a la Huntingdon Life Science i amb seu a Barcelona són Glaxo SmithKline, UPS, Sanofi, Aventis i Novartis. Aquesta última —empresa farmacèutica suïssa— va encarregar especialment a HLS la captura de micos babuïns per experimentar amb xenotrasplantaments. Aquesta modalitat científica consisteix a efectuar trasplantaments d'òrgans d'una espècie a una altra, una pràctica que infligeix un patiment agonitzant i horrible a les seves víctimes. Glaxo SmithKline és un altre dels titans, potser el que aporta més ingressos a HLS, i és responsable de la mort de milers de gossos, especialment de la raça "beagles", famosos pel seu caràcter submis.

Trasplantaments d'òrgans d'una espècie a una altra, una pràctica que infligeix un patiment agonitzant i horrible a les seves víctimes

L'argument que utilitza HLS per defensar la mort i la tortura dels més de nou milions d'animals que han passat per les seves instal·lacions és que, amb els experiments, "salvem vides". Aquesta afirmació ha estat posada en dubte reiteradament, ja que aquests laboratoris treballen per contracte, és a dir, no són un centre d'investigació especialitzat, sinó que, bàsicament, són contractats per altres empreses per comprovar els nivells de toxicitat dels seus productes. L'experimentació amb animals els resulta barata i ràpida.

12.000 animals morts

Un dels últims experiments que va provocar més commoció va ser el de la Sucralose, un edulcorant de cafè 600 vegades més potent que el sucre que va matar més de 12.000 animals durant el procés d'investigació. El mètode era suministrar l'additiu a gossos tancats en gàbies durant 52 setmanes. També van utilitzar cries de mico de deu mesos, forçant-ne l'alimentació. En acabat, mataven els pocs animals supervivents i analitzaven els seus òrgans per trobar restes de toxicitat. Aquesta va ser la gran contribució de Huntingdon al món, analitzar un producte edulcorant innecessari i contraproduent, tenint en compte els problemes d'obesitat i diabetis que pateix la societat. ☹

ENTREVISTA // ESPERANÇA BORRULL, COORDINADORA DE SERVEIS SOCIALS

“Es parla d’universalització dels serveis socials, però sense recursos”

Esperança Borrull és coordinadora de Serveis Socials de Vilafranca del Penedès (Alt Penedès) des de l'any 2003. Va començar treballant al Servei d'Immigració de Càritas Diocesana fa vint anys, aleshores l'únic servei de Barcelona que atenia a persones immigrants, i va treballar també a la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. Posteriorment, guiada per la seva vocació envers l'atenció primària, va exercir de treballadora social als Serveis Socials d'Atenció Primària de Barcelona i va ser directora del Centre de Serveis Socials de la dreta de l'Eixample i de Roquetes.

☞ Gemma Parera
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Es veu reflectit el dret universal i subjectiu que estableixen tant la nova Llei de Serveis Socials com la Llei de la Dependència en l'accés real als serveis?

L'antiga Llei de Serveis Socials ja reconeixia la universalitat d'accés. El problema no és tant de reconeixement legal com de recursos. Si la dotació econòmica és extremadament inferior a les necessitats allò universal queda reduït al nivell assistencial. Malgrat es tracta d'uns serveis als quals tothom formalment pot accedir, la limitació de recursos fa que accedeixin només les persones amb més necessitats. Hem hagut d'arribar a la llei de la dependència per parlar d'uns serveis socials universals i d'un quart pilar del benestar, però les persones que treballem des de fa anys en el sector pensem que la prevenció és la base del quart pilar de l'Estat de Benestar. Els serveis socials s'han entès sobretot des de la vessant d'atenció a situacions de marginalitat, però no s'han entès des de la vessant preventiva.

És greu que la gent s'assabenti d'on està el seu ambulatori de barri, però desconeixi on es troba el seu centre de serveis socials

Té la població prou informació i coneixement dels serveis socials i del que es pot sol·licitar?

La població és conscient de la necessitat, però desconeix quin és el seu dret. Per a que els serveis socials arribin realment a la gent s'han de potenciar i difondre com a dret, informant sobre quins són

L'Esperança fa quatre anys que exerceix el càrrec de coordinadora de Serveis Socials de Vilafranca del Penedès

Edu Bayer

els recursos que es poden demanar. És greu que la gent s'assabenti d'on està el seu ambulatori de barri, però desconeixi on es troba el seu centre de serveis socials. **Amb la Llei de la Dependència es decantarà la balança de recursos cap a l'atenció a les persones en situació de dependència en detriment d'altres col·lectius i problemàtiques?**

És positiu que arribi un desplegament de recursos per atendre les persones amb dependència, ja que es tracta d'un problema greu, però, per altra banda, calen també recursos per a centres de menors, famílies d'acollida, tallers d'ocupació per persones amb malaltia mental... Des dels Serveis Socials tenim un problema arrelat d'insuficiència de professionals i de recursos per poder donar una bona cobertura a les necessitats, tenint en compte que ens arriben molts dels problemes que no cobreixen altres branques. Per exemple, des de fa set o vuit anys l'habitatge és el principal problema que ens arriba, i l'única resposta que podem donar són recursos econòmics, pisos temporals de forma transitòria (només aquells municipis que ho tinguin), i la intervenció social individualitzada, és a dir, l'acompanyament d'aquella persona en la seva "desesperació".

Amb la nova ràtio professional, que permet passar d'un a dos educadors socials i de dos a tres treballadors socials per cada 15.000 habitants, es podrà resoldre el dèficit de professionals que teniu actualment?

En primer lloc, no em sembla raonable que es contempli la dotació

de professionals només per nombre d'habitants. Caldrien indicadors que permetessin destinar més professionals a una zona d'especial necessitat per una situació de barraquisme, presència important d'immigrants o altres problemàtiques. Nosaltres treballem amb problemàtiques estructurals i provocar canvis socials no és fàcil,

Des de fa set o vuit anys l'habitatge és el principal problema que ens arriba

requereix el seu temps i el seu procés. Amb aquestes ràtios no es contempla el temps que necessites per participar en el treball comunitari, una feina que sobrepassa la intervenció individual. D'altra banda, creixeran les càrregues professionals amb l'aplicació de la Llei de la Dependència. En aquesta llei es contempla un augment dels professionals, però representen aproximadament uns 105 per tota Catalunya, el que no arriba ni a un per municipi o per agrupació de municipis. Estem en un moment amb ganes d'universalitzar, de parlar del quart pilar de l'Estat de Benestar, de posar-li títol, però no es dota dels recursos i dels professionals necessaris. Hem avançat, ja que tot el que siguin prestacions socials millora el benestar de la gent, però no de forma suficient.

Teniu prou informació i recursos per abordar les demandes derivades de l'aplicació de la Llei de la Dependència?

T'has de situar ràpidament i espavilar-te per executar el que està previst a nivell estatal i de govern autonòmic. Anem a la que salta, falta més planificació. Per exemple, quan van començar a aplicar la llei al maig, ens van citar per informar-nos només tres dies abans de tenir els impresos i haver-ho d'explicar a la gent. D'altra banda, no s'ha explicat de forma oberta a quins recursos es pot accedir en funció del resultat de la valoració de la dependència, ho haurem d'explicar nosaltres des del despatx. I ens trobarem amb la falta de places, perquè tot està ple. Ja no hi ha plaça de residència pública a la comarca. Aleshores haurem de donar la prestació econòmica subsidiària pel Centre de Dia o residència privada.

Un dels serveis que es preveu potenciar més és el Servei d'Atenció a Domicili. Quina és la situació laboral del sector?

El preu per hora de l'atenció domiciliària que ofereixen les empreses és baix, de només catorze euros. Falta mà d'obra i dotar-la d'una formació i preparació adient, ja que aquesta situació genera una rotació important de professionals, que afecta negativament a la qualitat del servei.

La Llei de Serveis Socials insisteix en la necessitat de potenciar el treball coordinat, especialment amb els serveis de salut. Com es viu aquest aspecte des dels municipis?

El treball coordinat amb els Serveis de Salut és molt necessari, ja

que la dependència està vinculada a l'estat de salut. El problema és que aquesta coordinació no està estructurada i hem fet un pas enrere. S'han desenvolupat proves pilot per a abordar la dependència de forma conjunta entre els Serveis Socials i de Salut que han arribat a establir criteris de treball coordinat. No obstant, aquesta via no s'ha estès ni mantingut, amb l'excepció d'algun municipi.

A l'hora d'assignar els recursos d'atenció a la dependència ens trobarem amb la falta de places

Què en penses del sistema de copagament que estableixen la Llei de Serveis Socials i la de la dependència?

El copagament és necessari per garantir la sostenibilitat del servei i és just en la mesura de que pagues en funció del que tens. Encara que sigui amb copagament, és important que es faci ús dels serveis públics, perquè aquests garanteixen uns ítems de qualitat. De fet, estem copagant la sanitat, encara que no ho veiem. La diferència és que el copagament dels serveis socials és una fórmula visible. ☞

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

KURDISTAN // EL CONFLICTE PROVOCA LA MIGRACIÓ DE LES DONES CAP A LES CIUTATS

Més pobresa i més violència contra les dones

Laia Altarriba i Pigullem
/Diyarbarkir (Kurdistan)/

“Les dones kurdes patim una triple opressió: per ser dones, per ser pobres i per ser kurdes”, explica Rahime Ozadikti, portaveu de l'organització de dones kurdes a Istanbul Gokkusagi. Però aquesta dona de 36 anys no es queda en la denúncia, ja que assegura que les dones kurdes tenen un paper molt actiu dins de la lluita d'alliberament del seu poble, també a la guerrilla.

Les dones que formen part activa de Gokkusagi veuen el conflicte que pateix el poble kurd com el culpable de la situació d'extrema pobresa en què viuen moltes dones kurdes que han hagut d'emigrar a les grans ciutats: “Aquestes dones són víctimes del problema perquè les ha destruït totalment, així que demanem que s'aturi la guerra perquè fa que les dones s'empobreixin”. La proposta que fan des de Gokkusagi és la mateixa que la del moviment d'alliberament, és a dir, pau, democràcia i socialisme. Però la resposta que reben quan es mobilitzen no és precisament pacífica, ja que moltes d'elles han estat detingudes i agredides pel sol fet de manifestar-se demanant una solució democràtica al conflicte.

Hi ha només quatre cases d'acollida per 7.000 dones que demanen refugi

Part activa de la lluita

“Les dones participem en la lluita d'alliberament del poble kurd des de fa més de 25 anys, i ho fem en tots els àmbits: a la muntanya, a les presons, a través dels partits polítics i també dins la família, perquè a la nostra societat encara dominen els homes”, explica Rahime Ozadikti. Quan parla de la lluita a la muntanya es refereix a la guerrilla, on les dones han tingut un paper molt actiu, i això els ha comportat el reconeixement de tot el seu poble: “La societat les respecta perquè donen la vida”, afirma la portaveu de Gokkusagi. Tot i aquest paper actiu, Ozadikti lamenta que també a la guerrilla qui té el paper dominant continuen sent els homes.

Una altra mostra d'aquest paper protagonista de les dones en la lluita del poble kurd és el resultat de les urnes a les eleccions parlamentàries turques del 22 de ju-

Oriol Clavera

liol, ja que dels vint diputats kurds del DTP (la marca electoral del moviment d'alliberament kurd) que van sortir escollits, vuit eren dones. És a dir, el 40%, quan el total de parlamentàries a la cambra turca no arriba al 10%.

Expulsió i misèria a les ciutats

La dècada dels anys noranta va suposar la transformació radical de la vida de tres milions i mig de kurds: l'exèrcit turc els va expulsar dels seus pobles amb l'excusa que donaven suport a la guerrilla del PKK. El resultat van ser més de 4.000 pobles evacuats i cremats. A més, moltes dones han denunciat que durant l'expulsió van ser violades per soldats i altres coses paramilitars.

L'expulsió va comportar una migració massiva cap a les grans ciutats kurdes i també a les turques com Istanbul, Ankara o Adana. L'arribada a la ciutat ha estat especialment difícil per les dones, ja que com explica Sefika Gürbüz, de l'organització Goç-Der de suport als migrants, “el 80% de les dones kurdes que viuen a Istanbul no parlen bé el turc, i això els impedeix de participar a la vida social. I no estan qualificades per fer feines a la ciutat, ja que la seva dedicació al camp era cuidar el bestiar i els camps. Per això, moltes han d'enviar els fills petits a treballar”.

Rahime Ozadikti explica que una de les feines que fan des de Gokkusagi és donar suport a aquestes dones que tenen problemes d'adaptació econòmica, cultural i lingüística per l'emigració forçada. La solució, considera Ozadikti, hauria de sorgir d'un canvi radical en les polítiques de l'Estat, que és l'únic que té la capacitat per donar una resposta adequada. Però no veu cap voluntat per part del govern de resoldre la situació de pobresa, exclusió i violència que pateixen centenars de milers de dones.

Ozadikti no veu cap voluntat del govern de resoldre la situació

Violència de gènere

Una altra de les tasques de Gokkusagi és donar suport legal a les dones que pateixen maltractaments per part dels seus marits expliquen que quan aquestes volen marxar de casa per no patir més violència, es troben amb molt pocs centres d'acollida.

Veysi Altay és responsable d'IHD (organització turca de defensa dels drets humans) a la regió d'Istanbul i explica que en aquesta ciutat hi ha només quatre cases d'acollida: “Per contra, hi ha 7.000

dones que han demanat refugi, així que caldria que n'hi hagués unes 500 per cobrir les peticions. No hem d'oblidar les dificultats que tenen aquestes dones per trobar feina, cosa que fa que es trobin sense lloc on viure i sense diners, i han d'acabar tornant a casa”.

El problema, per Altay, és que davant de la pressió de la Unió Europea, el govern ha canviat algu-

nes lleis en benefici de les dones, però a l'hora de la veritat el canvi només ha estat sobre el paper. Així que ni es posen recursos per eradicar la violència de gènere ni tampoc per aturar els crims d'honor (un crim d'honor és, per exemple, que una noia sigui assassinada pel seu germà o pel seu pare perquè ha estat violada), que a les zones rurals kurdes encara persisteixen. ☐

Mares per la Pau

Entre 60 i 80 anys tenen la major part de les dones que participen a la iniciativa Mares per la Pau. El que les uneix és que els seus marits, fills o filles estan tancats a la presó, lluitant a les muntanyes amb la guerrilla o han estat assassinats per l'exèrcit turc. I també la voluntat que s'acabi el conflicte: “Nosaltres només som mares que volem la pau, no volem que les mares plorin més, que pateixin més, el que volem és que pari la sang”, explica Dilsah Özgen. Aquesta dona tenia dos fills a la guerrilla que van morir en enfrontaments amb l'exèrcit, i el seu marit va desaparèixer fa deu anys del mig del carrer a Diyarbakir, la capital del Kurdistan nord, i no n'han tornat a saber res; se'l van emportar uns desconeguts en l'època de la guerra bruta que va deixar 5.000 kurds i turcs morts.

Aquesta iniciativa per la pau va néixer el 2001, i la resposta que han rebut ha estat el silenci per part del govern, i també la repressió. I és que algunes d'elles han estat diversos mesos a la presó únicament per manifestar-se a favor d'una solució democràtica per al seu poble. A una altra mare la van empresonar perquè s'havia referit al líder kurd empresonat, Abdullah Ocalan, com a “senyor”. Özgen s'exclama: “Com poden acusar de terrorista un home com Ocalan que només vol la pau?”. I afegeix: “Els que són terroristes són els que van causar la guerra”.

L'esperança per a la resolució del conflicte la dipositen en els nous candidats kurds, tot i que també són conscients que no ho tindran gens fàcil per fer escoltar les seves demandes.

GEÒRGIA // LA REVOLTA POPULAR OBLIGA A UN AVANÇAMENT DE LES ELECCIONS

El Caucàs, un territori d'interessos entre Occident i Rússia

☞ **Lluís Lega**
/Barcelona/

Totes les televisions del món han seguit de prop la revol·ta a Geòrgia i la brutalitat policial contra les desenes de milers de manifestants que han paralytitzat Tbilisi reclamant la dimissió del govern. La Casa Blanca i la Unió Europea s'han afanyat a condemnar les mesures governamentals, han demanat una investigació internacional dels fets i han exigit l'alliberament dels presoners polítics, la reobertura del canal de televisió Imedi i l'avançament de les eleccions presidencials.

La comunitat internacional s'ha limitat a unes crides al diàleg, obviant les greus mesures del govern

Els fets descriuen la situació a Geòrgia. Però potser millor de la Geòrgia que va veure néixer la "Revolució Rosa", a finals del 2003, quan les protestes estudiantils i de l'oposició van provocar la caiguda del govern Xervanadze i la posterior arribada al govern del grup de poder actual, amb el president Mikhaïl Saakaixvili al capdavant. Aquest

Manifestació a la capital de Geòrgia, Tbilisi, el 7 de novembre

Flickr

cop, però, els mitjans de comunicació d'arreu del món no han destacat més que en unes poques columnes la voluntat democràtica georgiana. La comunitat internacional s'ha limitat a fer unes crides al diàleg, obviant les greus mesures del govern georgià davant les protestes pacífiques de la setmana passada a Tbilisi, entre les quals s'hi troben la proclamació de l'estat d'excepció, la repressió brutal de les protestes, la clausura dels telenotícies que no exposin la versió oficial i de diaris no afins i, finalment, la detenció de manifestants i líders polítics de l'oposició.

Geòrgia ha passat a formar part del nucli de països de l'Europa de l'est a cura d'occident

► **Un projecte neoliberal**
Després de la "Revolució Rosa", Geòrgia ha passat a formar part, i aquest era el desig dels seus dirigents, del nucli de països de l'Europa de l'est a cura d'occident, en una lluita contra l'històric poder

regional rus sobre la regió. Les promeses de llibertat, democràcia, progrés i modernització que promulgava la "Revolució Rosa" no han resultat més que una perpetuació de la corrupció del règim anterior i la marginació de molts sectors de la població sota el prisma ideològic, polític i econòmic del neoliberalisme. La sociòloga Marina Muskhelishvili afirmava fa poc a *Le Monde Diplomatique* que "és un projecte neoliberal i no se'l pot qualificar de modernitzador i les polítiques no responen als principals desafiaments a què s'enfronta la societat georgiana, és a dir, la desigualtat i l'atur".

Efectivament. Les dades econòmiques demostren que mentre el PIB va augmentar un 9% el 2005 i un 8% el 2006, el percentatge de pobres ha passat d'un 35,7 el 2004 a un 40% el 2006; els aturats entre la població activa van passar d'un 12,7 el 2004 a un 13,8% el 2005; i el salari mensual mitjà és de 45 euros i la jubilació de 22. Les arques públiques han crescut gràcies als impostos i a les privatitzacions, però una quarta part del pressupost es destina a la defensa.

La "Revolució Rosa" no ha resultat més que una perpetuació de la corrupció del règim anterior

Les protestes de la darrera setmana, en efecte, són un advertiment per als gestors polítics i econòmics del país. La "Revolució Rosa" ha suposat, als ulls de molts georgians descontents, una forma igual d'opressiva que l'anterior i un fre al desenvolupament i a la modernització del país. El president Saakaixvili ha hagut de cedir anunciant que avança les eleccions per al proper 5 de gener. Potser serà el moment, ja, de començar una nova etapa cap a un veritable procés de reforma de les institucions del jove estat. Per a què pugui desenvolupar-se lluny de les pressions externes. ☉

TXAD // TENIR PRESONERS FRANCESOS POR REAFIRMAR EL PODER DEL PRESIDENT DEBY

Més enllà de l'Arca de Zoè

☞ **Jordi Sant Gisbert**
/Barcelona/

Després de l'aparició estel·lar de Sarkozy repatriant les hostesses i del suposat èxit diplomàtic de Moratinos, fent el mateix amb la tripulació catalana de l'avió que havia de transportar il·legalment nenes i nens —tots ells amb família— cap a França, el Txad abandona la primera plana de l'actualitat internacional. Enrere queda la por d'Occident de veure els seus ciutadans en presons africanes insalubres —tot i que els propis protagonistes han afirmat rebre un tracte privilegiat. I també els debats inacabats sobre el paper d'algunes ONG occidentals en països del sud.

► **Les conseqüències de la crisi**
Tanmateix queden interrogants

oberts respecte als efectes que aquesta crisi diplomàtica pot portar al país centreafricà. Sobretot cal veure quin és el preu que el president txadià, Idris Deby, farà pagar a França (antiga potencia colonial) per la repatriació dels integrants de l'Arca de Zoè (que afronten penes de més de vint anys i el silenci popular en contra de l'agressió, suposadament altruista, de l'ONG francesa). Deby, al poder des de 1990, té diversos fronts oberts que en qüestionen la seva legitimitat, i l'ajuda francesa pot ser clau. De fet, França té tropes desplaçades al territori des de fa dues dècades, i podria intensificar l'ajuda militar contra els grups rebels del nord. Aquestes faccions, malgrat el recent acord de pau firmat a Líbia (que recull la promesa de reintegrar-les a les forces de seguretat txadianes)

encara es poden mostrar combatives.

Al rerefons també trobem l'omnipresent conflicte del Darfur. El govern txadià denuncia des de fa temps la col·laboració entre

Al rerefons també trobem l'omnipresent conflicte del Darfur

el Sudan i els rebels del nord. Les relacions diplomàtiques entre els dos països es van trencar fa un any per la col·laboració del govern de Jartum en l'intent de cop d'Estat contra Deby. Per altra banda, són conegudes les relacions entre Deby i una de les fac-

cions rebels del Darfur. Malgrat tot, la presència de l'actual president del Sudan, Omar Bashir, en els acords firmats a Líbia, deixen una porta oberta a la resolució del conflicte.

► **La Geopolítica del petroli**
En tot aquest joc d'aliances, la condició del Txad com a productor de petroli també s'ha de valorar. Les principals multinacionals americanes (amb Exxon Mobile i Chevron al capdavant) són les encarregades d'extraure el petroli del sud del país i transportar-lo per l'oleoducte que travessa Camerún fins a l'Atlàntic. El Banc Mundial, ideòleg i finançador del projecte, es troba amb problemes per demostrar que els beneficis del petroli ajudin a la reducció de la pobresa i apunten el seu fracàs a una ineficient gestió política dels rēdits petrolers.

La fragilitat de les institucions polítiques ha impossibilitat sempre qualsevol repartiment de la riquesa. Però l'estat txadià és quelcom virtual. Producte de l'acció colonial francesa, és un amalgama de pobles del nord (arabitzats i musulmans) i del sud (majoritàriament animistes i cristians) que després d'anys de disputa no han trobat en les estructures polítiques una forma de convivència pacífica i de repartiment equitatiu de la riquesa.

No seria d'estranyar, doncs, que el president Deby no deixés escapar el fet de tenir presoners francesos per, sota l'amenaça de negar-se a la seva extradició, reafirmar el seu poder a tot el país, prendre protagonisme en la resolució del conflicte del Darfur i buscar a l'exterior gran part del suport que li manca a l'interior. ☉

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Un bloc que permet parlar dels polítics sense cap censura

✉ Enric Borràs Abelló

No és cap novetat que els polítics s'apunten a la moda dels blocs. Només cal visitar Poliblocs.cat per veure que cada vegada n'hi ha més que s'atreveixen a publicar escrits a internet. També és cert que molts blocs de polítics que es creen en abans d'unes eleccions no duren gaire, moren amb la campanya electoral de torn. Però n'hi ha que sobreviuen. Aquest és el cas d'alguns alcaldes de ciutats importants o de polítics destacats com Artur Mas, qui fa poc ha obert un videobloc. Però els polítics més importants i molts alcaldes

castren els blocs, n'eliminen una de les característiques principals: la de publicar-hi comentaris.

Segons explica David Gómez, artista digital i investigador en les capacitats d'interacció de les noves tecnologies, molts dels polítics que censuren o no permeten comentaris aixequen, alhora, la bandera de la participació ciutadana. És per denunciar aquesta hipocresia que David Gómez va decidir obrir El Trencaclosques (enlloc.org/trencaclosques), un projecte que obre els articles que els polítics publiquen als seus blocs a tota mena de comentaris, sense cap tipus de censura.

El Trencaclosques, de fet, tan sols és una eina per agregar blocs. Mitjançant tecnologies com RSS o Atom, força comunes a la majoria de blocs, recull els textos d'una sèrie de polítics en el mateix moment que s'actualitzen i els torna a publicar. Així, a El Trencaclosques podeu llegir-hi els articles dels alcaldes de Cornellà, Badalona o Terrassa i, fins i tot, de l'Artur Mas; i, a més, tothom pot afegir-hi els comentaris que vulgui, ningú no tapa la veu dels lectors. Així doncs, no es tracta només d'un espai on s'acumulen textos de polítics, sinó d'una esquadra per a la llibertat d'expressió i la participació ciutadana.

Gómez va decidir d'obrir El Trencaclosques arran d'un article de Quim Monzó a *La Vanguardia* publicat el 6 de juny passat on es parlava dels blocs dels alcaldes que no permeten o censuren comentaris. Des que va començar el projecte que hi ha afegit nous blocs de polítics que trobava ell mateix o li suggerien els lectors. Així, El Trencaclosques es converteix en un recull cada vegada més extens de monòlegs, segons els anomena David Gómez, de monòlegs convertits en blocs, que es construeix a partir de la participació dels lectors i trenca els monòlegs dels polítics.

Espanyols de dretes (i d'esquerres)

✉ Àngelo Pineda

“Tots són uns i els mateixos”, deia Joan Fuster. I almenys, si situem aquestes coordenades ideològiques a la línia editorial dels diaris de tirada estatal i en referència l'incident de la delegació espanyola amb la veneçolana a la Cimera Iberoamericana celebrada a Xile, l'afirmació és verídica. Cap menció a l'actitud gairebé neocolonial de l'Estat espanyol envers els seus homòlegs i cap referència crítica a la violació del protocol per part del monarca, la presència del qual a la cimera era dubtosament necessària.

Les publicacions conservadores identifiquen la posició del rei com a una lloable defensa d'Espanya i els seus interessos. Així es desenfoca la qüestió de fons: el paper de l'Estat espanyol en el cop

militar del 2002 a Veneçuela i el manteniment d'unes relacions internacionals asimètriques. La desqualificació grollera del govern veneçolà i de la figura del seu president, a més d'aquesta ocultació funcional, és una mostra de nacionalisme irreflexiu. *La Razón* (12/11/07) caracteritza a Chavez de barroer, antidemocràtic, antiespanyol i líder “d'un circ anticolonial”. Nicaragua, Equador i Cuba serien “comparses (...) que segurament hauran aconseguit acabar amb aquest fòrum internacional” pel qual sempre havia apostat Espanya. Per la seva part, *El Mundo* afirma en una entrada de la portada del dia 11 de novembre, que el rei va pronunciar “les cinc paraules que li haurien d'haver dit” fa temps al mandatari veneçolà. *La Vanguardia* s'expressa en el mateix sentit reduint el discurs de Chavez a “bufonades demagògiques”.

Però sens dubte, el més apassionat, és el diari monàrquic *ABC*. Qualifica la intervenció reial de lliçó aplaudida per Iberoamèrica, exagerant la cobertura favorable dels rotatius del continent. L'*ABC* afegeix el fantasma del comunisme considerant Veneçuela i els seus aliats com a exponents d'un socialisme totalitari que amenaça les democràcies d'Amèrica.

Més enllà de la visió positiva del paper de Zapatero a la cimera, els suposats diaris progressistes de l'Estat es diferencien poc de la línia dels de dretes. Així, *El Periódico* considera que el rei va sortir reforçat de la reunió (12/11), i coincideix amb el rotatiu recentment estrenat, *Público*. L'article de *Público*, “Els capricis de Chavez”, de Jesús Gómez Gutiérrez (11/11), podria haver estat publicat en qualsevol diari conservador; i al mateix diari s'inclouen frases cíni-

ques com la que afirma que el president sud-americà “és l'alegria de les cimeres”.

Allò que més s'assembla a una crítica de Juan Carlos I ho trobem a una editorial de *El País*, “Cumbre borrascosa”. Després d'una altra aferrissada defensa de la delegació espanyola —corona inclosa—, es recomana que el monarca es retiri discretament de la primera línia política per tornar a exercir “la tasca moderadora que té assignada”.

Tots confonen intencionadament l'ofensa a Aznar amb l'ofensa nacional, minimitzen discursos com el de Daniel Ortega i exalten el paper de la corona. Per damunt de diferències ideològiques més aviat lleugeres, reaccionen nacionalment, i d'una manera unitària, envers Chavez. Malgrat tot, l'adjectiu nacionalista sembla que continuarà reservat per als perifèrics.

La cua de la Fira de Frankfurt

✉ Enric Borràs Abelló

N'hi ha que hi cauen tard, però que no dubten d'apuntar-se a la polèmica anticatalanista sorgida arran de la Fira de Frankfurt. Aquest és el cas del diari de dretes xilè *El Mercurio*, que l'11 de novembre publicava un article de dues pàgines amb el títol “El catalanisme contra Catalunya”, firmat per Mauricio Electorat. El text parteix de la crítica que no anessin a Frankfurt els autors que viuen a Catalunya i escriuen en castellà. Segons *El Mercurio* no hi van anar perquè l'Insti-

tut Ramon Llull no els va convidar, tot i que van ser els autors mateixos els qui van refusar la possibilitat d'anar-hi.

Però bé, això és només el punt de partida que aprofita Mauricio Electorat per desacreditar la defensa de la cultura catalana. La fotografia de l'article ja ho diu tot: és una pancarta de Ciutadans de Catalunya. Tal i com ha explicat el diari digital e-notícies, l'article de *El Mercurio* titlla la normalització lingüística de segregació lingüística i la compara amb la repressió franquista vers el català. Segons Electorat, els estudiants catalans parlen i escriuen un castellà cada vega-

da més macarrònic per culpa de la normalització lingüística. Ara, les desqualificacions no s'acaben aquí: defineix el catalanisme com una cultura reclosa en si mateixa, hostil al món, autoritària i estanca.

Mauricio Electorat, qui demostra no tenir gaires coneixements de la història de Catalunya, explica sense justificar-ho que el bilingüisme a Catalunya és una cosa que ve de sempre i que no té res a veure amb la imposició franquista. Per a ell “la decadència cultural de Barcelona és producte de tres dècades de demagògia nacionalista, de governs que han aplicat polítiques

de segregació lingüística que s'assemblen molt als mètodes de la dictadura franquista”. Electorat no es talla, ja que per a ell les polítiques culturals de Catalunya fan la ferum “del feixisme ordinari de les víctimes transformades en botxins”.

Tot l'article, construït damunt d'una base falsa, es dedica a desacreditar la defensa de la cultura catalana comparant-la amb el feixisme i el nacionalisme més exclouent. I ho fa sense arguments, sense dades ni casos reals: és opinió sense fonaments que, a més, s'oblida del nacionalisme espanyol.

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45FM (Bcn Sud i Hospitalet), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

monverd
Cooperativa Autogestionària de
Distribució de
Productes Ecològics
c/Àvila 71,75 Àtic Barcelona
Telf. 934 855 596 Fax. 934 855 609
monverd@monverd.net
www.monverd.net

disco
100
c/Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

KASA DE JÓVES DE ROQUETES
Hi trobareu tallers, espais per concerts, cenadors, reparació de bicis, serigrafia, fotografia, un buc d'assaig i un estudi de grabació.
Gestorant:
Roket Project y Tu
Vidal i Guasch, 16
Tel.: 93 2769271
M L4 Via Júlia

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!
LA COOPERATIVA
So i llums
Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52
autonomia@autonomiadespectacle.com
AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

La Maria de Valls
grow-shop
Tot per el cultiu del cannabis
C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

Subscriu-te a la *directa* Per 60 euros l'any pots rebre la Directa a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS

ADREÇA

CODI POSTAL

POBLACIÓ

TELÈFON FIXE I/O MÒBIL

CORREU ELECTRÒNIC

SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS)

ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA)

.....

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NÚMERO DE COMpte (20 XIFRES)

NOM DE LA PERSONA TITULAR

ALTRES FORMES DE PAGAMENT:

SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS

QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

.....

ENVIÀ AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info WEB: www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info O bé, truca'ns al 935 270 982 o al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Corresponsalies

-Baix Llobregat <baixllobregat@setmanaridirecta.info>	-Menorca <menorca@setmanaridirecta.info>
-Barcelona <redaccio@setmanaridirecta.info>	-Osona <osona@setmanaridirecta.info>
-Berguedà <bergueda@setmanaridirecta.info>	-Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera) <terresponent@setmanaridirecta.info>
-El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès) <elcamp@setmanaridirecta.info>	-Vallès Occidental <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
-Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estanty i La Garrotxa) <girona@setmanaridirecta.info>	-Vallès Oriental <granollers@setmanaridirecta.info>
-Maresme <maresme@setmanaridirecta.info>	-Solsonès <solsones@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

BADALONA La Mussara Sant Joan de la Creu 70 BARCELONA GRÀCIA Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99 Infoespai Plaça del Sol, 19 Taifa Verdi, 12 Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant) HORTA - GUINARDÓ El Tinter La Plana, 10 Rocaguinarda Xiprer, 13 EIXAMPLE Quiosc Manu Nàpols-Roselló Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198 POBLENOU Taverna Ítaca Pallars, 230 Cus-Cus Rambla Poblenou, 77 SANT ANDREU Patapalo Rubén Dario, 25 Bar La Lira Coroleu, 14 Andy Blue Can Fabra Trèvol Portugal, 2-4 Baixos Quiosc Comerç Plaça Comerç Quiosc Rambla Fabra i Puig, 10 Quiosc 11 de Setembre Onze de Setembre NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15 Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 26 Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274	CIUTAT VELLA AQUENI Méndez Núñez, 1 principal Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15 Pròleg Dagueria, 13 El Lokal Cera, 1 bis La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34 Quiosc Colom Rambles Quiosc Santa Mònica Rambles Quiosc Tallers Rambles Quiosc Canaletes Rambles Llibreria Medios Valldonzella 7 SANTS Espai Obert Violant d'Hongria, 71 La Ciutat Invisible Riego, 35 Terra d'Escudella Premià, 20 Teteria Malea Riego, 16 BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació BERGA La Banda Mercat Municipal CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4 Le Centro Andreu Cerdà, 12 CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo Libertario Llinars, 44 CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103 ESPARREGUERA Taverna Catalana L'Esparracat Feliu Munné, 18 ESPLUGUES DE LLOBREGAT Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22	GIRONA Llibreria 22 Hortes, 22 Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2 La Màquia Vern, 15 GRANOLLERS Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrius, 5 Anònims Miquel Ricomà, 57 El Racó Ecològic Roger de Flor, 85 HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat La Resistència Rosalía de Castro, 92 Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º IGUALADA At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122 LLEIDA Ateneu La Maranya Parc, 13 La Falcata La Panera, 2 Quiosc Discom Alfred Parenya, 64 La Vella Escola Clot de les Monges, 1 MATARÓ Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26 Llibreria Robafaves Nou, 9 MANRESA Cafè l'Havana Plaça Gispert Moes Joc de la pilota, 9 Els Carlins Sabateria, 3-5 MOLINS DE REI Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45 La Bodegueta Pintor Fortuny, 45	OLOT Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6 PIERA Vae Victis - Ciber Garito De la Plaça, 31 REUS Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29 RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2 SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9 SANT JOAN DESPÍ Llibreria Recort Major, 60 LA SEU D'URGELL Llibreria La Llibreria Sant Ot 1 SOLSONA Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5 Casal Popular La Fura Plaça Sant Pere 8 Llibreria Pellicer Pg. Pare Claret 12 i Avinguda del Pont 4 TARRAGONA CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis TERRASSA Kasalet Societat, 4 VIC Llibreria La Tralla Riera, 5 VILAFRANCA DEL PENEDEÈS La Fornal Sant Julià, 20
---	--	---	--

Què es cou

El canvi climàtic i la crisi energètica, dues cares de la mateixa moneda

L'OBSERVATORI DE LA CRISI ENERGÈTICA I LES ALTERNATIVES DE SOCIETAT CELEBRA LES PRIMERES JORNADAES A BARCELONA

Gemma Garcia

/campanyes@setmanaridirecta.info/

L'Observatori de la Crisi Energètica i les Alternatives de Societat, (OCEAS), creat recentment, ha arrencat la seva activitat amb la convocatòria d'unes jornades, a Barcelona, que posen sobre la taula el canvi climàtic i la crisi energètica com les dues parts d'una mateixa equació. La segona sessió de les jornades de treball se celebra el proper 16 de novembre i l'1 de desembre obren portes a una jornada divulgativa, fruit del treball desenvolupat.

Un context d'alerta

La setmana passada, l'Agència Internacional de l'Energia (AIE) publicava el seu darrer informe (*World Energy Outlook*), que adverteix que, si els governs de tot el món no prenen mesures urgents per reduir la demanda energètica, el 2015 es produirà una crisi en el subministrament del petroli i un creixement de les emissions de gas hivernacle, que provocarà un augment d'entre cinc i sis graus de la temperatura global del planeta. Malgrat aquesta doble alerta, mentre el canvi climàtic ha començat a fer-se lloc en els mitjans de comunicació, la crisi de subministrament energètic queda allunyada del debat mediàtic, polític i social. OCEAS, però, en un dels documents preparatoris de les jornades, manifesta que "sense la inclusió de la més que probable

Les jornades pretenen definir quins són els reptes més urgents en relació amb el medi ambient i la seguretat energètica

crisi de subministrament energètic en l'equació, els nostres esforços no només seguiran essent tímids sinó que, a més, estarem posant en perill l'estabilitat econòmica i ambiental". Per aquesta raó, la sessió celebrada el 27 d'octubre es va inaugurar amb una taula rodona per analitzar el discurs mediàtic sobre el canvi climàtic i la manca de discurs al voltant de la crisi energètica.

Tenint en compte aquestes dues variables, canvi climàtic i crisi energètica, l'Observatori ha endegat aquestes jornades inaugurals, que tenen com a objectiu definir quins són els reptes més

Manifestació a Madrid pel Dia de la Terra celebrada el 26 de juny de 2006

Arxiu

urgents en relació al medi ambient i la seguretat energètica. Aquesta "urgent i obligada transició energètica" condueix OCEAS a abordar el tema, no tan sols des del punt de vista de les tecnologies energètiques, sinó també des del punt de vista dels models econòmics i socials.

L'Observatori i diversos estudis d'organismes, entitats i especialistes —AEREN, l'Institut dels Recursos Mundials (World Resources Institute) o, fins i tot, la mateixa AIE, que en d'altres ocasions s'ha mantingut reticent al factor geològic en les seves valoracions dels futurs fluxos d'extracció de petroli— parlen del declivi dels combustibles fòssils (petroli, gas i carbó), les principals fonts primàries d'energia mundial.

Aquest descens, sobretot del petroli, s'evidencia en l'augment dels conflictes bèl·lics en països productors i en l'augment dels preus, que actualment sobrepassen els 90 dòlars per barril.

Les jornades s'organitzen al voltant de diversos grups de treball que presentaran les conclusions obtingudes a la primera sessió, el proper 16 de novembre. Aquests grups sorgits de la col·laboració d'entitats, experts, investigadors i persones participants treballen diversos aspectes, com el model de producció agrícola, les propostes d'acord entre països i les mesures a escala global, l'aigua i el subministrament energètic en el context mediterrani o el canvi climàtic i la crisi energètica com a repte conjunt.

La dependència del petroli

"Sense el petroli, la nostra societat tal com és avui no podria funcionar". Aquesta afirmació de l'OCEAS és el que incorpora la necessitat de les alternatives de societat, ja que, actualment, la societat "està basada en l'ús d'aquests combustibles fòssils". Segons dades recollides per l'Observatori, el cru subministra un 40% del consum energètic comercial i és essencial per al trans-

port de persones i mercaderies i en la producció d'aliments. Justament, el petroli és el que va fer possible la mecanització de l'agricultura i l'extensió dels regadius, i s'aplica tant en forma d'energia, com en la fabricació dels insecticides, adobs i conservants alimentaris. Els resultats són significatius ja que, segons AEREN, amb l'actual model de producció i distribució, per cada caloría d'aliment que arriba al consumidor final cal una mesura d'unes vuit calories de combustible fòssil, bàsicament de petroli. Com s'ha esmentat anteriorment, hi ha un grup de les jornades que treballa aquest model de producció agrícola.

"Sense el petroli, la nostra societat tal com és avui no podria funcionar"

Al mateix temps, l'informe de l'AIE estima que, el 2030, el transport absorbirà el 54% del consum total de petroli. Cal considerar que, durant els darrers trenta anys, l'ús d'aquest hidrocarbur en el sector del transport s'ha doblat als països de l'OCDE (Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic) i s'ha triplicat a la resta.

Així doncs, des de l'Observatori reiteren que la possibilitat d'una crisi energètica generalitzada és un altre factor importantíssim per la lluita contra el canvi climàtic que no està rebent l'atenció que es mereix.

La sessió divulgativa del treball prevista pel dia 1 de desembre compta, en un principi, amb la participació de Marcel Coderch, secretari de l'Associació per l'Estudi dels Recursos Energètics (AEREN), que presentarà els riscos i les solucions comunes davant la crisi energètica i el canvi climàtic. També hi participarà Jorge Riechman —investigador de l'Institut Sindical de Trabajo, Ambiente y Salud (ISTAS) de CCOO, vicepresident de Científics pel Medi Ambient (CIMA) i professor titular de la Universitat de Barcelona—, que serà l'encarregat de clausurar les jornades. ☐

Per contactar:

OCEAS

www.oceas.org - oceas@moviments.org

Cal inscripció prèvia

Tardor Llibertària a Berga

Directa Berguedà
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Del 10 de novembre i fins l'1 de desembre, a Berga, es faran tot un seguit d'actes culturals i socials sota el títol de "Tardor Llibertària", organitzats per l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat i el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs.

El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs és un centre de recerca, documentació i difusió històrica i social que porta a terme una tasca de recopilació de tot tipus de documentació i materials referents a la història social i, sobretot, al moviment obrer i al món llibertari d'arreu i en especial de l'Alt Llobregat (Berguedà i nord del Bages). El centre porta el nom

Unes jornades llibertàries que posen l'èmfasi en la difusió de les lluites actuals a través dels seus protagonistes

d'un anarquista berguedà, conegut pel seu pas per Mathausen i per la creació a França de la Federació Espanyola de Deportats i Internats Polítics. Pel que fa a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat és un ateneu llibertari clàssic dedicat especialment a la difusió dels pensaments i pràctiques anarquistes i que porta el nom de

TARDOR LLIBERTÀRIA A BERGA

10 nov

- 12 h "Refent pintades".
- 18 h Xerrada sobre els organismes modificats genèticament (transgènics) i l'alimentació.
- 21 h Sopar vegea (confirma la teva assistència a: actliberguedallibertari.org).
- 23 h Actuació musical de C-UTTER.

17 nov

- 12 h Visita guiada per la "Berga obrera" (troballa i sortida des de la plaça cremada).
- 18 h Xerrada sobre la lluita veïnal al forat de la vergonya (Barcelona) a càrrec dels seus protagonistes i amb projecció d'audiovisuals sobre el cas.
- 21 h Exquisit sopar vegea a càrrec de la Banda (confirma la teva assistència a: actliberguedallibertari.org).
- 23 h Aniversari de l'Ateneu Columna Terra i Llibertat amb una mitica "NOCHE DE FIESTA" amb dansa del ventre i és clar, la teva actuació!

24 nov

- 11 h Taller de desobediència a càrrec dels companys d'Esplugues de Llobregat que lluiten contra el "Pla Caufec".
- 18 h Xerrada sobre la lluita contra el "Pla Caufec" a càrrec dels companys d'Esplugues.
- 23 h Actuació de "El Ataque de la Basura Radioactiva (ABR)".

25 nov

- 18 h Presentació de la reedició del llibre Anarquisme i alliberament nacional a càrrec del col·lectiu editor: Negres Tempestes i amb la participació de Jordi Martí Font (del Catalunya de la CGT).

1 des

- 18 h Recital poètic amb Jesús Lizano i Blanca Vidal.
- 23 h Actuació de màgia amb Magic Cambras.
- 00 h Música en directe amb Manolito's Band.

Exposició permanent a l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat sobre la lluita contra el civisme institucional.

Tots els actes (excepte els indicats) a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat

ORGANITZA:
Centre d'Estudis Josep Ester Borràs
Ateneu Columna Terra i Llibertat
(carrer del Balç número 4, Berga)

centre d'estudis JOSEP ESTER BORRÀS
Ateneu Columna Terra i Llibertat

la columna confederal on, el 1936, van anar més militants de l'Alt Llobregat. Les dues entitats potencien diverses iniciatives locals antiautoritàries per la transformació social.

Els actes estan concentrats els caps de setmana i són molt variats: des de tallers de desobediència civil, fins a xerrades, passant per visites guiades, una exposició, actuacions musicals d'estils ben diferents —experimental, punk electrònic o rumba—, sopars, projeccions, poesia, màgia, dansa del ventre, presentacions de llibres o el particular xou participatiu anomenat "noche de fiesta". Unes jornades llibertàries molt variades però que posen l'èmfasi en la difusió de les lluites actuals a través

dels seus protagonistes: el "forat de la vergonya" de Barcelona, el "Pla Caufec" d'Esplugues o la mateixa lluita contra l'ordenança de civisme i les multes que se'n deriven a Berga —que serà el tema d'una exposició durant tot el mes.

Tret de sortida

El dissabte 10 de novembre al migdia, la restauració de la pintada d'una gran A encerclada sota el castell marcava l'inici de les jornades. A la tarda, els actes van continuar a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat amb la projecció del documental *El cuc i el panís* i un col·loqui molt participatiu sobre els transgènics i l'alimentació. Més tard, un pica-pica a càrrec de la Banda -un projecte que treballa

amb productes ecològics, artesans i autòctons— va donar lloc a l'acció artística multidisciplinària de C-UTTER.

El proper dissabte 17, els actes també començaran al migdia, amb una visita guiada per la "Berga obrera". A la tarda està prevista una xerrada sobre la lluita veïnal del "forat de la vergonya" de Barcelona a càrrec d'alguns dels seus protagonistes, amb el passí d'un documental. Més tard, i per celebrar l'aniversari de l'Ateneu, es farà un sopar a càrrec de la Banda

i, després, una actuació de dansa del ventre donarà inici a la tercera edició de la peculiar mostra de cultura popular i autogestió del lleure que, a l'Ateneu, són els espectacles coneguts com a "noche de fiesta".

El cap de setmana del 24 i 25 també es presenta força interessant. El dissabte, membres de la Plataforma contra el Pla Caufec d'Esplugues han organitzat un taller de desobediència i, a la tarda, explicaran la seva experiència de lluita contra aquest pla. A la nit, el punk electrònic i compromès d'Ataque de la Basura Radioactiva sonarà al mateix Ateneu. L'endemà diumenge, el col·lectiu Negres Tempestes presentarà la reedició del llibre *Anarquisme i qüestió nacional*, un acte que també comptarà amb la participació de Jordi Martí Font, membre de la publicació Catalunya de la CGT i autor del pròleg.

Els actes del dissabte 1 de desembre començaran a les sis de la tarda a l'Ateneu amb un recital poètic a càrrec de l'enginyer poeta llibertari Jesús Lizano i de la Blanca Vidal de Casserres. Després, l'actuació del màgic Cambras donarà pas a l'actuació de diverses persones del Centre d'Estudis i l'Ateneu Manolito's band. El concert d'aquests clàssics dels actes que organitzen el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i l'Ateneu Columna Terra i Llibertat posarà fi a aquesta tardor anarquista, que enguany se celebra a Berga. ☺

Per contactar:

www.berguedallibertari.org

El Fòrum Social Català convoca la primera trobada territorial

Jordi Panyella
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Continuant amb el procés d'extensió del Fòrum Social Català (FSCat), el proper dissabte 17 de novembre s'ha convocat a Barcelona la seva primera trobada territorial. La trobada territorial té l'objectiu de permetre a diferents grups locals que treballen a tot el territori català, a dur a terme activitats relacionades amb l'FSCat i coordinar les accions, xerrades i actes previstos.

L'FSCat, que es celebrarà la darrera setmana de gener de 2008, també comptarà amb una setmana prèvia (del 18 al 24 de gener) d'accions descentralitzades arreu

La trobada territorial convocada pel dia disset vol reforçar les sinèrgies de la setmana prèvia a l'FSCat

del territori català. Aquestes accions, que de moment ja han trobat acollida a Osona, al Maresme, a Barcelona i al País Valencià,

tenen la intenció d'enfortir l'FSCat com a procés dels moviments socials de manera descentralitzada. Aquesta trobada territorial vol reforçar les sinèrgies d'aquesta setmana prèvia.

L'FSCat és un projecte compartit per moviments socials molts diversos que creuen que "un altre món és possible" i que estan "treballant per aconseguir-ho", com afirmen en una nota de premsa. El projecte de l'FSCat "tindrà el seu punt àlgid durant la setmana del 21 al 27 de gener, i sobretot el Dia d'Acció Global" el dissabte 26 de gener de 2008, responen a la crida feta al darrer Fòrum Social Mundial fa un any a Nairobi.

A Nairobi va decidir que l'any 2008, enlloc d'organitzar un nou

Fòrum Social Mundial, es faria una jornada de mobilitzacions a tot el planeta, coincidint, i com a resposta, a la trobada del Fòrum Econòmic Mundial de Davos. Des de l'FSCat consideren que és "la resposta plural, alternativa, imaginativa, positiva, que fem des d'una social civil global que reclama ser escoltada".

Per poder donar cabuda a totes les iniciatives i activitats que

s'estan preparant des de la societat civil catalana el FSCat tindrà dues fases. La primera, de forma descentralitzada, on hi tindran cabuda totes les iniciatives que es vulguin organitzar a escala local per tot el territori català i, una segona fase, que culminarà amb un seguit de seminaris i activitats a Barcelona, la convocatòria del Dia d'Acció Global, i l'Assemblea de Moviments Socials. ☺

Per contactar:

Dissabte, 17 de novembre, 11h a 14h

Al local de Co.bas. c. Mallorca 96, Barcelona

INFO@FORUMSOCIALCATALA.CAT - FORUMSOCIALCATALA.CAT

ESPAI OBERT
També pels matins!
Nou horari:
de dilluns a divendres
de 9 a 12 i de 18 a 22 h

> Col·lectius: ATECAT, Contra-Infos, Biogràfic, Polémica, Ateneu Llibertari del Poble Sec, Ràdio Alternativa, Cooperativa de consum crític.
> Tallers de ball flamenc i informàtica.
> La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.

Vine per participar i fer propostes. Fes-te social!
Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN.

UN ALTRE PUNT DE VISTA
El proper, parlant de actualitat crítica

PERIÒDICO
Diagonal

cooperativa cascais
ECOBOTIGA·COMERÇ JUST
ALIMENTACIÓ ECOLÒGICA

Fruita i verdura fresca, alimentació integral, sense gluten, macrobiòtica, espelta, vins i licors, cosmètica natural, dietètica, carn, embotits, làctics, precuinats, llibres, encens, conserves, infusions, tes, herbes, higiene i neteja... Més de 2.000 productes.

Obert de Dilluns a Diumenge
de 9 a 14h i de 17 a 21h

Rambla del Poblenou, 77
93 485 63 02

servei a domicili!

la Burxa
comunicació popular
des de 1998

mooncup®
Copa Menstrual
Reutilitzable

Laciatatinovisible

C/ RIEGO nº 35. 08014 BCN - SANTS. 93 298 99 47

LA SETENA MOSTRA DE DONES CREADORES, SE CELEBRA A BARCELONA DEL 2 AL 30 DE NOVEMBRE

‘Novembre VACA’: creant en femení

“ES PODEN MUNYIR FLORS A LA TARDOR?”

Estel B.Serra

/cultura@setmanaridirecta.info/

La trobada entre les “vaques” i el públic. El Projecte Vaca defineix així el seu novembre, un mes atapeït de propostes escèniques, dansa i *performances* dissenyades, creades i dirigides per dones. Les actuacions ja han començat amb força èxit a l'Espai Bonnemaison, que també ha acollit la presentació del projecte ‘Mujer Creadora’ i un taller de clown per dones a càrrec de la consolidada pallassa Virginia Imaz.

Ara és el torn, fins a finals de mes, de les obres de teatre, *performances*, *work in progress* i una proposta de circ i flamenc. Tot plegat, tancant aquest cicle d'activitats que celebra la seva setena edició, sota la coordinació i el paraigua del Projecte Vaca.

A dalt, el cartell de la mostra d'arts escèniques i, al costat, un moment de la *performance Transformació XY*

Quan les vaques no només pasturen

La Mostra va néixer i continua com a iniciativa del Projecte VACA, una associació de creadores escèniques constituïda l'any 1998 per investigar, experimentar, produir i incidir en tots els sectors professionals del món dels escenaris. Les condicions per ser sòcia del projecte són ser dona, professional en actiu i viure i treballar a Catalunya. L'associació engloba diverses línies d'actuació que passen per la formació, la docència, la investigació i la creació. Alhora, VACA col·labora anualment en l'‘Encuentro de Mujeres en las Artes Escénicas’ de Cadis –únic fòrum d'aquestes característiques.

ques a l'Estat espanyol – i també al Festival Magdalena Project.

Més enllà de la producció en femení, VACA incideix i dona suport a projectes de creació contemporània independent, i s'interessa pels nous llenguatges i les expressions col·lectives amb la voluntat de trobar i crear xarxes d'intercanvi i comunicació entre les diverses formes i disciplines artístiques.

La VACATECA

Una altra de les iniciatives més consolidades entre aquest conjunt de dones creadores és un fons bibliogràfic de dramàtica contemporània femenina.

Coneguda popularment com a VACATECA, inclou una biblioteca de textos i material videogràfic d'autores nacionals i internacionals. De moment, es troba al Centre Cívic Convent de Sant Agustí, al carrer Comerç de Barcelona. Oberta al públic cada dijous, compta amb un servei de consulta i préstec de tot el material i textos dramàtics escrits per dones. Del Perú fins a Àustria, passant per Bèlgica, el fons es va crear per recollir i visualitzar la producció en femení, tant dalt de l'escenari, com darrera les càmeres, als guixots dels guions o en els passos de les danses. L'arxiu compta amb una desena

d'obres en català, amb exemples com *Àfrica 30* i *Apocalipsi*. El primer respon a una creació de la guionista i escriptora Mercè Sarrias, productora d'altres textos dramàtics com *Al tren* (1995) o *La dona i el detectiu* (2000). *Apocalipsi* és un text de Lluïsa Cunillé, coneguda també per l'obra *Barcelona, mapa d'ombres*, d'on el director cinematogràfic Ventura Pons ha extret el guió per la pel·lícula *Barcelona (un mapa)*.

Les arts escèniques en masculí

L'ull del VACA també està posat sobre un món on predominen els homes dalt de l'escenari i

asseguts a les còmodes cadires de direcció. Per visualitzar-ho, les xifres reals. La Comissió de Paritat presenta al web del projecte tres estudis sobre la presència d'homes i dones a la temporada 2006-2007, tant al Teatre Nacional de Catalunya, com al Teatre Lliure o en el marc dels X Premis Max de les Arts Escèniques. Els números parlen per si sols. A tall d'exemple, al Teatre Nacional, durant tot el curs, hi van passar un total de 21 persones directores, de les quals només dues eren dones. Amb actrius i actors, la diferència no és tan abismal, tot i que el resultat són 107 homes i 72 dones.

I les properes propostes VACA...

MÉS INFORMACIÓ I PROGRAMACIÓ A: WWW.PROJECTEVACA.COM

‘EL LABERINT D'ARIADNA’ (circ i flamenc)

La Companyia Las Lagartas presenta un muntatge en un món, segons elles, cada cop més fusionat. Un espectacle amb trapezi, ball, cant i percussió. L'actuació es podrà veure el dissabte 24 i el diumenge 25 de novembre a l'Obrador de la Sala Beckett, al carrer Alegre de Dalt. Un laberint particular on la fusió obre noves possibilitats artístiques.

‘SARGIT’ (teatre)

L'actriu i directora catalana Imma Colomer es llança a l'escenari amb un espectacle poètic de deu actrius. Un joc entre poemes, cossos i espais amb “la necessitat i la sorpresa de transmetre cada paraula i cada gest, fent enfilades, amb una veu o amb moltes veus”. Aquest muntatge clausurarà el ‘Novembre VACA’, el dijous 30 a la Sala Gran de l'Espai Bonnemaison, a les nou del vespre.

‘ESCRITO EN EL CUERPO’ (work in progress)

“Què és la memòria? Existeix la memòria com a font de creació? Quin grau de veritat té la memòria del propi cos? (...)”. Aquestes i d'altres preguntes sorgeixen en aquest muntatge d'un treball en procés, que s'ha d'estrenar la propera primavera. Després d'una breu presentació gratuïta el dilluns 19 de novembre, intèrprets i directora compartiran amb el públic les idees i les sensacions d'*Escrito en el Cuerpo*.

‘TRANSFORMACIÓ XY’ (performance)

El Projecte VACA fa força temps que investiga al voltant d'aquest terme, del significat d'aquesta expressió que cada vegada és més present i efímera alhora. *Transformació XY* és un punt de partida, el de sis dones creadores a Barcelona amb un destí final: un discurs estètic comú. I amb un objectiu final, un únic element amb l'essència i les individualitats de totes elles. Sota la direcció de Sílvia Ferrando, l'entrada és gratuïta els dijous 15, 22 i 29 de novembre a les nou del vespre.

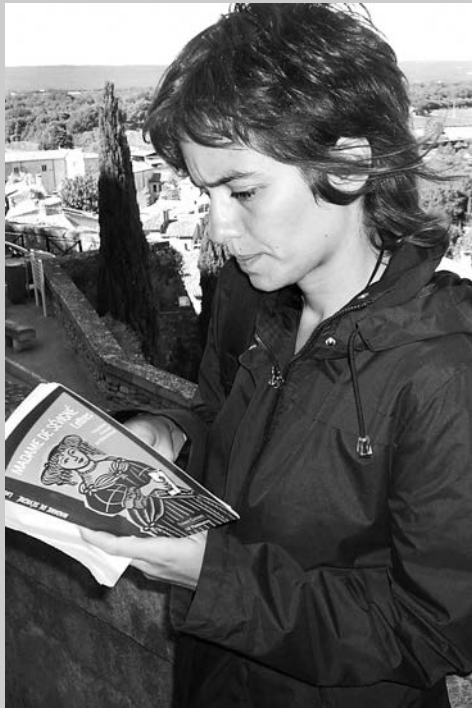
‘LA CANDIDATA’ (teatre)

Sota la direcció, text i presentació de Susana Egea i Laura Freijo, el muntatge es podrà veure el cap de setmana del 16 i 17 de novembre a la sala ‘La Cuina’ de l'Espai Bonnemaison. Un muntatge teatral que ens parla d'una nit d'eleccions, on la primera candidata a la presidència de la Generalitat de Catalunya entra en crisi. Per primera vegada, una dona pot governar Catalunya, però aquesta afirmació fa entrar la protagonista en un túnel vertiginós, una nit de llums i d'ombres, on el futur és difícil d'albirar. Segons la mateixa autora, “La Candidata és un itinerari humà on la fragilitat esdevé fortalesa”.

Pim-Pam-Pum

“Entre la quotidianitat i l’abstracció poètica hi ha un lligam estret”

Sònia Moll. FILÒLOGA I POETES

Non si male nunc és el recull inèdit de poesies, amb perspectives de publicació, que la Sònia Moll guarda al calaix. D'ascendència xilena i menorquina i des del barri de Sant Andreu de Barcelona, escriu des que tenia nou o deu anys. Amb la poesia, però, no es va atrevir fins passats els vint anys, tot i que només posar-s'hi va guanyar el premi Jalpi i Julià (1991 i 1992). Els seus versos ronden dispersos entre el llibre *La catalana de lletres 2005* (Cossetània Edicions) i el segon número de la revista d'aquest gènere *Caravansari*. En prosa ha publicat *L'últim estrip d'aire* (Cruilla, 1998)

✉ Estel B. Serra
/cultura@setmanaridirecta.info/

La inspiració és efímera o permanent?
La inspiració hi és sempre, però només es manifesta quan estàs oberta a sentir, a crear, a dir. I això, en el meu cas, no passa sempre.

Icones i símbols que es repeteixen o bé històries noves a cada vers? Et remets a universos semblants en els teus poemes?

El cos està molt present, fins i tot és el protagonista, en alguns versos. També hi ha un lligam estret entre la quotidianitat i l'abstracció poètica. Em sento molt propera al món físic i concret, a la terra, i la poesia és per a mi un canal que connecta aquest àmbit amb l'esfera emocional, conceptual i espiritual. És en aquest punt de trobada que es desplega el meu univers poètic particular, en què hi ha una presència inequívoca del femení, de l'origen, de la mare simbòlica.

Estrofes i versos que rimen o que no rimen?

No rimen. Però sí que tenen ritme. **La difusió de la poesia sembla complicada, amb xifres i estudis que indiquen que la gent no s'interessa massa per aquest gènere. Què li passa a la poesia?**

La poesia costa perquè té un codi

diferent del que estem acostumats i perquè requereix que estiguem obertes, no sols mentalment, sinó també emocionalment i espiritualment. Per rebre la poesia cal estar preparada per viure una experiència immediata i concreta que percep com a universal i, a la vegada, com a íntimament personal, intransferible; humana, en definitiva. I no sempre sabem quina porta hem d'obrir per deixar-nos travessar per la poesia. O no sempre volem obrir-la.

Alguna clau per apropar i vincular més la gent a les estrofes?

Amb la música. Un gran poema ens commou igual que la bona música. També amb el joc. No sols per als infants: si una persona adulta està disposada a jugar amb els mots i amb el ritme del llenguatge, també està oberta a rebre la poesia en qualsevol altra forma, a descodificar-la, a assaborir-la com s'assaborix un bon vi. A gaudir-ne plenament.

Setanta anys del bombardeig al Liceu Escolar de Lleida

UNA TRAGÈDIA SIMILAR AL BOMBARDEIG DE GERNIKA

✉ Directa Ponent
/cultura@setmanaridirecta.info/

Aquest any és commemorat el setantè aniversari del bombardeig que va patir Lleida el 2 de novembre de 1937. Constitueix un dels episodis més sagnants que va viure la ciutat durant el període de la Guerra Civil espanyola. La destrucció de gran part del centre històric a mans de l'aviació italiana va deixar un rastre de més de 700 ferits i més de 200 morts, entre els quals s'hi trobaven 48 nens d'entre set i onze anys que en aquells moments assistien a les classes al Liceu Escolar de Lleida. Aquests fets van ser silenciats pel règim franquista, fins al punt que el registre del cementiri municipal corresponent a aquells dies ha desaparegut. Els morts van ser

inscrits per l'Ajuntament en un llibre d'honor que tampoc ha estat localitzat.

El bombardeig també va afectar dues escoles més de la ciutat: l'Ibérico, a la Rambla Ferran, i l'acadèmia de la mestra Esperanza Serra, al carrer Major, amb més d'una desena de víctimes. El Liceu Escolar, però, ha esdevingut un símbol no només per la massacre que va significar, sinó perquè va suposar la destrucció d'un espai que representava l'ideari d'esquerreres que impulsava un nou corrent pedagògic: una alenada d'aire fresc que es va anomenar Escola Nova.

Una escola pionera

El Liceu Escolar va ser un centre educatiu pioner en la seva època. Fundat el 1906 pel pedagog lleidatà Frederic Godàs, seguia la línia creada el 1912 per Adolphe

Ferrière, de l'Institut Rousseau de Ginebra. Des d'un primer moment, va basar el seu model pedagògic en els valors de la igualtat, la llibertat, l'ajuda mútua i el saber compartir com a eix vertebrador de l'aprenentatge.

Amb el corrent de l'Escola Nova Catalana naixia una nova línia pedagògica que es basava en una educació que complementava la cultura general amb l'aprenentatge pràctic i espontani de l'infant. Una educació que es fonamentava en l'activitat personal de l'infant, el treball col·lectiu i l'educació moral i intel·lectual, basada en l'experiència i la pràctica gradual del sentit crític i la llibertat. En definitiva, aquesta commemoració reivindica el record d'una massacre a la ciutat de Lleida que va representar l'atac directe a l'ideari de la República.

La cançó d'autor en català fa pinya

UNA DESENA DE CANTAUTORS POSA EN MARXA
UN COL·LECTIU PER TREBALLAR CONJUNTAMENT

✉ Bel Zaballa
/cultura@setmanaridirecta.info/

Albert Fibla, impulsor de la coordinadora de nous cantautors

La cançó d'autor en català ha sorgit amb força durant els darrers anys i són molts els músics que s'han decantat per aquest gènere artístic. Tanmateix, els cantautors han de conviure amb una sèrie de problemes, com la manca d'espais per tocar, la poca presència als mitjans de comunicació o la falta de despesa econòmica i tècnica per part de qui els contracta.

D'aquesta realitat, i en una conversa entre els joves cantautors Pau Alabajos i Cesk Freixas, sorgeix la iniciativa de crear un punt de trobada per als músics amb necessitats similars. Segons Albert Fibla, que de seguida es va incorporar al

projecte, la unió dels qui fan cançó d'autor en català “és necessària per fer-nos sentir, per treballar plegats en la dignificació de la nostra feina i per aconseguir espais on mostrar el nostre treball”.

Crear circuit

El col·lectiu, pendent d'establir-se legalment com a associació, treballa amb dos objectius bàsics. El primer és crear un circuit de cantautors en català, que és una de les mancances actuals més greus, i poder “divulgar la cançó d'autor que es fa a tots els territoris de parla catalana”, com explica Fibla. Per altra banda, a més llarg termini, vol esdevenir una mena de sindicat de la cançó d'autor que serveixi per fer respectar l'ofici. Actualment, el col·lectiu l'integren

una desena de músics d'arreu del país que treballen en la defensa de la cultura i la llengua catalanes, tot i que la intenció és posar-se en contacte amb altres cantautors i augmentar-ne el nombre. A més de Pau Alabajos, Albert Fibla i Cesk Freixas, al col·lectiu hi trobem Tòmeu Caldentey, Sergi Contrí, El Fill del Mestre, Meritxell Gené, Pocasoltes, Túrnez i Sesé, Feliu Ventura i VerdCel. Es tracta de músics que van començar els seus projectes a partir de l'any 2000, tot i ser de generacions diferents. És per això que Albert Fibla ens explica que la intenció “és ser un col·lectiu al voltant d'un gènere (la cançó d'autor) i no d'una generació, ja que la gent que hem sorgit darrerament dins de la cançó tenim edats ben diverses”.

Siriastre, el mag dels estels

Siriastre, el mag dels estels, actuació de la companyia Titelladres

✉ **Estel B.Serra**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Les Festes de la Verneda van acollir, el 10 de novembre al migdia, al parc de Sant Martí, el muntatge infantil de titelles 'Siriastre, el mag dels estels', una actuació a càrrec de la companyia independent Titelladres, estrenada aquest estiu a la festa major del poble lleidatà de Vilaller.

Un entramat curiós a partir de les sospites i preocupacions del Sol i de la Lluna, que creuen que cada dia hi ha menys estels al cel. Però, si no són al cel, on són? En Siriastre,

entre astrònom, mag i alquimista estrafolari, en sap alguna cosa. El personatge protagonista ens dona la seva versió dels fets i ens mostra un amagatall animat on captura i guarda tots aquells astres que la gent ja no es mira. Finalment, la Lluna ho descobreix i l'enuig és considerable. No obstant això, com que la mala fe no apareix a la història, la solució convé a tothom: els estels són alliberats i en Siriastre podrà visitar-los quan vulgui.

Tornar a mirar el cel
Amb una introducció sobre els astres, el sol, les distàncies, els

planetes i la lluna, la companyia Titelladres comença i acaba amb la recança del poc coneixement i interès que tenim pels estels. Ja no mirem el cel. Com a antídote, una bonica reflexió final i la solució a què arriben en Siriastre i la Lluna perquè els estels siguin més contemplats. Titelladres tanca, així, aquest espectacle autogestionat –de construcció integral pròpia, des de l'estructura fins als llums– que actualment es troba obert a la contractació i que, de ben segur, a més d'un i una ens farà mirar cap amunt.

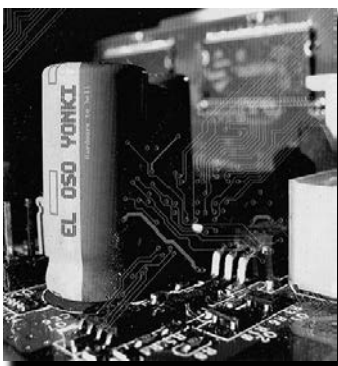

Despertaferro

'SEGUEU ARRAN'
(REDSTAR 73 /
MAI MORIREM CREW)

Amb una repassada als títols de la primera entrega d'aquests sabadellencs ho deduirem tot sobre la filosofia del grup: "1917", "Almogàvers", "Consciència de classe", "Angelets de la terra"... Cants obrers, a favor de la independència i del combat antifeixista. En un moment en què la tendència a l'alça dins el moviment *skin* és l'apoliticisme dubtós, que en molts casos només oculta una actitud feixista, és bo que sorgeixin bandes com

Despertaferro, fidels a l'essència original d'aquesta cultura urbana. Seguint l'estela de grups que ja són clàssics –alguns dels quals col·laboren al disc, com Inadaptats o Opció K-95–, potser el més sorprenent és el "Cant dels patriotes", una adaptació de la versió primigènica d'"Els Segadors" que va popularitzar Rafel Subirachs sota el títol "Segueu arran". Rauxa a pèl i sense concessions. ROGER PALÀ

El Oso Yonki

'HARDWARE TO HELL'
(AUTOEDICIÓ)

Ens arriba un nou treball d'una banda veterana. El grup de l'Alta Ribagorça per excel·lència, més concretament, d'El Pont de Suert. *Hardcore* d'alta muntanya i de qualitat. Segurament el nom el coneix molta gent. Durant una època llarga van ser protagonistes de molts concerts i d'una activitat incessant i frenètica que els va dur a tocar per bona part de la península. Amb el temps, s'han anat apartant dels escenaris, la seva formació ha canviat i les maneres de fer són unes altres, però mai han deixat d'estar

actius. El pas del temps ens regala un nou treball que podria passar desapercebut, però que en cap cas seria just que fos així. Cançons en castellà, català i francès d'una formació que gaudeix tocant i que demostra que les fonts de les quals s'han alimentat, deixebles de la tradició *hardcore* catalana, continuen donant els seus fruits. La millor manera de contactar amb ells per gaudir del seu directe, brutal i íntim, és via web: <www.myspace.com/elosonyonki>. DAVID VÁZQUEZ

'Jan Svankmajer, sus mejores cortos'

(TRACK MEDIA-LLAMENTOL, 1969-1990)

DIRECTOR I GUIONISTA: JAN SVANKMAJER

GÈNERE: ANIMACIÓ EXPERIMENTAL

TÍTOLS: 'PICNIC WITH WEISSMAN', 'ANOTHER KIND OF LOVE', 'MEAT LOVE', 'FLORA', 'THE DEATH OF STALINISM IN BOHEMIA', 'FOOD'

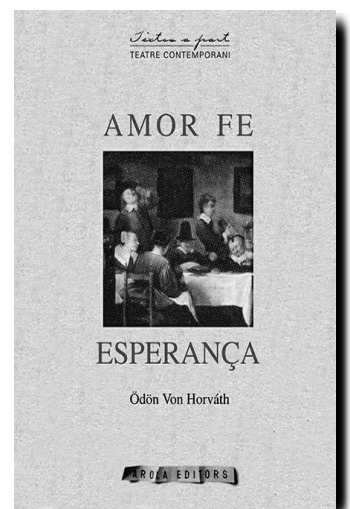
DURADA: 40 MINUTS

Els aficionats a l'obra estranya i fosca de l'experimental artista txec Jan Svankmajer estan d'enhonorable. Després d'editar-se la seva versió cinematogràfica de *Fausto*, ara ens arriba un recull d'algunes obres curtes. En els seus films, Svankmajer combina l'animació amb plastilina i l'alteració de filmacions reals, donant com a resultat un món hermètic i inclassificable creat artesanalment.

Deixant de banda dos treballs menors i el curt

marcià *Food*, els principals atractius de l'antologia són la surrealista *Picnic with Weissman* i *The death of stalinism in Bohemia*, una aproximació satírica a l'estalinisme i el postestalinisme soviètic fins arribar a la independència de Txecoslovàquia. Més nihilista que anticomunista, Svankmajer esbatussa gairebé qualsevol postura, però queda clara la seva visió del comunisme (o, potser, de qualsevol industrialització) com a sistema que mecanitza l'individu. IGNASI FRANCH

'Amor fe esperanza'

(AROLA EDITORS, 2007)

AUTOR: ÖDÖN VON HORVÁTH

TRADUCTOR: FELIU FORMOSA

PÀGINES: 112

Molts autors centreeuropeus van anticipar-se a la catàstrofe que s'acostava amb l'auge del nazisme. I un dels més insistents va ser Ödön von Horváth, a qui devem la corpenedora novel·la *Juventut sense Déu*. Amb *Amor fe esperanza* (1932), l'autor va signar un text teatral dur en forma de tragicomèdia indigesta, que tracta la desgràcia d'una jove necessitada de diners per renovar el seu permís de venedora ambulante. En diferents escenes, es va trobant personatges que s'acosten per ajudar-la però que, davant la menor dificultat o dubte, no l'abandonen a la seva sort, sinó que l'ensorren cada cop més. Amarga i crítica, l'obra mostra una societat dominada per les convencions socials i una aplicació deshumanitzada de la norma, amb individus que funcionen com engranatges d'una maquinària que tritura els no útils, en una mirada prèvia a l'horror al qual conduiria el nacional-socialisme. I.F.

RECOMANEM

16, 17 i 18 DE NOVEMBRE JORNADES SOBRE SALUT MENTAL A l'Espai Obert. c. Violant d'Hongria 71, Barcelona

Divendres 16. 19h. Xerrada. Situació actual a Itàlia. A càrrec de Paola Minelli.
Dissabte 17. 11,30h. Presentació del llibre U.H.P. (iUníos hermanxs psiquiatrizadxs en la guerra contra la mercantía!). 14,30 Menjador. 19h. Xerrada. Situació dels menors tutelats als C.R.A.E. (Centres d'Acció Educativa). A càrrec de Josep Alfons Arnau (Educador Social). Què està passant als centres de menors? Cel·les d'aïllament, mediació forçosa, motins, fugues... A càrrec d'Agustín Ruiz (psicòleg).
Diumenge 18. 11,30h. Xerrada. Construcció històricocultural de la bogeria. A càrrec de Martín Correa-Urquiza (antropòleg). 14,30 Menjador. 17h. Taula Rodona. Psiquiatritzades: expertes en salut mental.

DIUMENGE 18 JORNADA EN DEFENSA DE LA SOLANA DE COLLSEROLA 10:30 h. A Can Masdeu. Camí de Sant Llätzer, Barcelona

Una jornada per deixar ben clar que la solana de Collserola, mossegada per tot arreu, no es toca més i per conèixer els protagonistes de la seva defensa. Hi ha activitats tot el dia amb la intenció de visibilitzar les lluites del vessant barceloní i fotre canya a l'Ajuntament, que està posposant la declaració de Parc Natural per interessos obscurs. Al matí, taula rodona: "Un pla per la vall" i, a la tarda: "Les lluites de la solana contra la franja urbanitzable de l'Ajuntament".

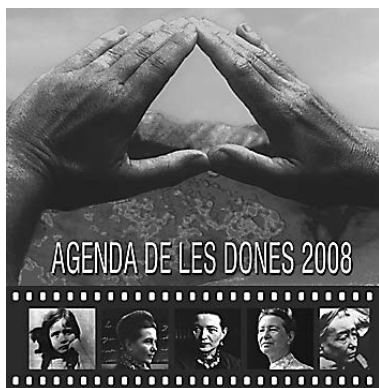
Més info: www.canmasdeu.net

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOURS 15

Presentació de l'Agenda de les Dones 2008

20 h. a Ca la Dona. Casp 38, pral. Barcelona
A càrrec de les autores: Mari Chordà i Conxa Llinàs

Estratègies de sostenibilitat urbana i inclusió social a la ciutat actual

19 h. Biblioteca Central Tecla Sala
Avda. Josep Tarradellas 44, l'Hospitalet de Llobregat
Conferència a càrrec de Francesc Muñoz, doctor en geografia i professor de geografia urbana a la UAB. Presentació de les actes del V Congrés Paisatge, Territori i Societat a les terres de parla catalana. Organitza: Centre d'Estudis de l'Hospitalet i Coordinadora de Centres d'Estudis de Parla Catalana

DIVENDRES 16

12 Aniversari a la Vaqueria

22 h. A la Vaqueria. c. Rebolledo 11. Tarragona
Amb la celebració del 12è aniversari, es rendirà homenatge a Àngel Hernández, amb alguns dels grups amb els quals va tocar, juntament amb altres amics convidats. Ron en la Sonda, Bill Gómez, New Almost Quartet i Tandarika Orquesta. Artistes convidats i Jam Session

Exposició: Picasso pinta el Guernica

Fins al 2 de Desembre
Al Museu d'Història de l'Hospitalet
c. Joan Pallarès 38, l'Hospitalet de Llobregat

Presentació del segon número de la revista 'Panxampla'

20:30 h. al Casal Popular Panxampla
Amb Ignasi Blanch, il·lustrador i professor, Premi Crítica Serra d'Or 2006 pel llibre *Vull una Corona*, també és l'autor de la portada i de les il·lustracions de *La jota a la plaça*. Juan Manuel Sánchez Gordillo Alcalde de Marinaleda (Andalusia) pel CUT-BAI (Colectivo de Unidad de los Trabajadores), autor de l'article "La utopia es conquista".

DISSABTE 17

Presentació del llibre *Anarquisme i alliberament nacional*

18 h. A la Sala Panera de Castellserà (Urgell)
A càrrec del col·lectiu Negres Tempestes
Organitza: col·lectiu A les Trinxeres

Acte de suport a les famílies desallotjades al Bon Pastor

20 h. Kan Kadena
c. Laureia Miró 130. Esplugues de Llobregat
Projeccions de vídeos: El Forat (2004), de Falconetti Peña. 80 anys (2007), vídeo sobre les Cases Barates de Bon Pastor. 21:30h. Sopador popular, 3 euros solidaris amb el veïnat.
Tardor Llibertària a Berga
12 h. Visita guiada per la "Berga obrera" (sortida des de la plaça cremada). 18 h A l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat xerrada sobre la lluita veïnal al forat de la vergonya. 21 h Sopar vegà. 23 h Aniversari de l'Ateneu Columna Terra i Llibertat

Inauguració del monument al Che

18:30 h. Plaça del Che
Davant del Mercat de la Salut (Llefià). Badalona

Trobada territorial per preparar el **Forum Social Català**

11 h Al local de Co.bas
c. Mallorca 96. Barcelona
Més info: forumsocialcatala.cat

Festa d'inauguració del local remodelat de l'Infoespai

20 h. A l'Infoespai.
Plaça del Sol 19-20 baixos, Barcelona
Soparet pica-pica. 21 h. Cantautor Pablo 22 h. Espectacle Zirkus Frak 23 h. BALLEM SALSA

Fira agroecològica

10 a 20 h. C. Blai, Poble sec. Barcelona
Hi haurà cinc parades d'associacions i 25 d'agricultors i artesans ecològics, amb produccions de cervesa, vi, pa, fruites i verdures, entre d'altres. La jornada inclourà passi de documentals relacionats amb el tema i una taula rodona a les 11.30h sobre consum responsable i transgènics, que inclourà la projecció del documental Transxènia.
Organitza: Slow food i la xarxa agroecològica de Catalunya

Festa contra el quart cinturó

14 a 1 h. A la plaça de la Porxada, Granollers

DILLUNS 19

Taula Rodona: La indústria d'armes i l'aeronàutica militar a Catalunya

19.30 h. Pati Manning
c. Montalegre 7. Barcelona
Presentació de l'informe "La indústria d'armes a Catalunya", a càrrec de Pere Ortega, autor de l'informe i investigador del Centre d'Estudis per a la Pau JM Delàs, i Tica Font, vicepresidenta de Justícia i Pau.

"La Revolució Llibertària"

Del 19 de novembre al 2 de desembre
Sala Costa i Font, Via Laietana 18. Barcelona
Exposició amb motiu del 70è aniversari del 19 de juliol de 1936. La Revolució espanyola va ser una realitat. L'han explicat els seus protagonistes, els militants de la Confederació, els homes i dones que la van fer possible. Es pot obtenir més informació i visualitzar el contingut de l'exposició a la web: www.memorialibertaria.org

DIMARTS 20

15 anys Sense Pedro Álvarez, assassinat per un policia a l'Hospitalet

20 h. A l'Espai Obert
c. Violant d'Hongria 71 1er. Barcelona
Xerrada-Debat i passi de vídeo

12ena MOSTRA DE TEATRE

Antic Teatre. c. Verdguer i Callis 12, Barcelona
Dimarts 13, dimecres 14: *Una temporada a l'infern*, d'Arthur Rimbaud, projecte de creació a partir del poemari homònim. Dijous 15, divendres 16: "Rèquiem", Moveo Teatre. Dissabte 17, diumenge 18: "Pedir demasiado" - Teatre-grup (H)umoris Dramatis.

SORTIM DE CASA

SETMANA DE LLUITA ESTUDIANTIL CONTRA EL PLA BOLONYA A LES UNIVERSITATS DE BARCELONA

Dijous 15. 12h Concentració a Lleida a la plaça Victor Siurana. 12h Manifestació a Barcelona a la plaça Universitat.

DISSABTE 17

MANIFESTACIÓ ANTIFEIXISTA

18 h. Plaça Universitat, Barcelona
Carlos, ni t'oblidem, ni perdonarem!!!

17 DE NOVEMBRE

'LA MIDA SÍ QUE IMPORTA, SUPERMECATS NO GRÀCIES'

19 h. Manifestació. Arc de Triomf. Barcelona
www.supermercadosnogracias.org

DIUMENGE 18

MANIFESTACIÓ: EL VALLÉS SENSE EL 4RT CINTURÓ

11 h. Bicicletada/tractorada davant l'ajuntament de Les Franqueses del Vallés
12 h. Manifestació. P. del Lledoner a Granollers
Més info: [Http://ccqc.pangea.org](http://ccqc.pangea.org)

DIJOURS 15

INAGURACIÓ DE L'EXPOSICIÓ DE GRAVATS SOBRE LA FIGURA DE SALVADOR PUIG ANTICH 19 h. Cafè de la Llibreria. c. Ciutadans nº 15, Girona

Amb el seu autor, Erramun Landa. Xerrada entorn el M.I.L.I la figura de Salvador Puig Antich amb Xevi Diez. Projecció de documental del procés artístic dels gravats sobre Puig Antich. Lectura de poemes que acompanyen l'exposició de gravats, a càrrec de Koldo Izaguirre. Final musicat amb Joseba Tapia i Carles Celda

Organitza: Cafè de la Llibreria

NO OBLIDEU...

La indirecta

ENTREVISTA // NAOMI KLEIN, PERIODISTA I ACTIVISTA ANTIGLOBALITZACIÓ

“Quines diferències hi ha entre Halliburton i el govern de Bush?”

Després de quatre anys d'investigació i viatges a Xile, l'Argentina, els Estats Units, Sri Lanka o l'Iraq, Naomi Klein va arribar a una conclusió: “El capitalisme salvatge sempre necessita catàstrofes per avançar”. L'assaig *La doctrina del xoc* (Empúries) pretén ser la història no oficial del capitalisme de lliure mercat. Klein (Montreal, 1970) traça un relat sobre els fracassos del neoliberalisme a través d'un seguit de crisis, guerres i desastres naturals: des del cop d'estat de Pinochet a Xile, el 1973, fins a l'actual reconstrucció de l'Iraq per part d'empreses nord-americanes, passant per la privatització de l'economia russa o la desaparició d'escoles públiques a Nova Orleans després de l'huracà Katrina. Klein és titular de la càtedra Miliband a la London School of Economics i autora del best-seller *No Logo: el poder de les marques*.

Sergi Picazo
/entrevista@setmanaridirecta.info/

Tot i que Milton Friedman, Reagan o Pinochet ja són morts, segons exposes al teu llibre, el capitalisme salvatge ha guanyat la partida.

No crec que ningú hagi guanyat definitivament. És un moment paradoxal: intel·lectualment, la campanya neoliberal està en crisi, però encara manté la seva força militar i segueix fent el mateix de sempre. Tanmateix, en els debats que teniem sobre la globalització a finals dels anys 90, molta gent encara defensava les polítiques de privatització i reducció de la despesa pública. Avui és difícil trobar defensors del neoliberalisme. S'avergonyeixen. L'única cosa que els permet seguir amb la seva agenda política i econòmica és la guerra contra el terrorisme després de l'11-S, però sempre sota el paraigua de la seguretat.

“Avui és difícil trobar defensors del neoliberalisme. S'avergonyeixen”

No obstant això, Bush i la resta de governs de tall neoliberal guanyen les eleccions de forma més o menys democràtica, no? Poden guanyar les eleccions, però no poden imposar les seves teràpies de xoc en democràcia. Les seves idees radicals sobre economia només poden ser imposades després d'una gran crisi. Per exemple, Margaret Thatcher va ser escollida a les urnes, però

Eloy de Mateo

no va ser escollida per fer el que va fer després. Si ella hagués imposat la seva agenda radical de privatització d'empreses públiques i retallada de drets laborals, la seva popularitat hauria caigut en picat. Només després de la guerra de les Malvinas va poder imposar el seu projecte.

Però, després de Thatcher, va guanyar les eleccions un altre conservador, John Major, i posteriorment, Tony Blair tampoc va canviar el model.

És cert. El problema va ser la falta d'alternatives electorals. Quan la gent va deixar de votar el Partit Conservador, es va trobar amb Tony Blair, que semblava una altra cosa però era més del mateix. Blair, per exemple, va representar el final de les alternatives a la Gran Bretanya i l'acceptació formal que, com havia dit Thatcher, no hi havia un altre camí possible. No obstant això, en el llibre, jo no nego que hi hagi governs neoliberals democràtics, sinó que els plans de xoc només sorgeixen en moments crítics.

Què és la doctrina del xoc?

Durant tres dècades, l'economista Milton Friedman i els seus seguidors han intentat dur a terme la mateixa estratègia: esperar que es produeixi una crisi o un estat de xoc i, després, mentre els ciutadans encara es recuperen del trauma, vendre el que queda dels serveis públics al sector privat. Privatitzar, desregular i eliminar la despesa social. Això va passar, per exemple, als EUA després de l'11-S, al sud-est asiàtic després del tsunami, o a l'Iraq després de la invasió. El primer experiment va ser a Xile amb Pinochet. La idea d'aprofitar les crisis i els desastres naturals és el *modus operandi* habitual de Friedman i els seus nois de l'Escola de Chicago. L'objectiu del complex de l'economia del desastre és implantar un model de go-

vern orientat als beneficis, fins i tot en situacions d'inestabilitat, a través de mercantilitzar l'ajuda humanitària, la reconstrucció de zones catastròfiques, la seguretat interior o els propis exèrcits.

I no podem oferir alternatives?

Jo lleixo el llibre en positiu. Hem d'aprendre el que va passar als nostres germans i donar un pas endavant. Hem de confiar en les nostres alternatives. La gent d'esquerres no pot anar per la vida demanant disculpes per tenir alternatives. La nostra oportunitat arribarà aviat. Per exemple, la inundació de Nova Orleans podria haver estat un bon moment, però només ho van aprofitar les empreses privades per

“L'esquerra no pot demanar disculpes per tenir alternatives”

treure'n profit i carregar-se el sistema educatiu públic. Va ser un error de l'esquerra. La situació d'inseguretat i abandon dels barris pobres va demostrar el fracàs de les polítiques neoliberals. Després de dècades d'atac al sistema públic, de cop i volta, la gent necessitava ajuda i es va preguntar on era: els transports no funcionaven i els carrers estaven destrossats, però el govern dels Estats Units va ser incapaç d'ajudar-los en una situació d'emergència. No podia!

Al llibre afirmes que “la por és la millor arma del sistema”.

Absolutament. La gent té por dels altres. En el cas de Nova Orleans, els mitjans de comunicació van posar la por al cos de la gent dient que els seus propis veïns eren possibles criminals. Recordes les notícies de com la gent

negra es matava entre si a l'estadi de futbol on van ser traslladats? La gent va ser tractada com animals. El capitalisme ha generat una gran por als immigrants, als criminals, als terroristes, als propis veïns... Els nord-americans han après a construir la seva bombolla i aïllar-se del món perquè ningú més cuidaria de la seva família. No obstant això, avui, la seva bombolla ja no serveix davant el terrorisme, el canvi climàtic o els desastres naturals.

El llibre vol ser una doctrina contra la doctrina del xoc?

L'objectiu del llibre és donar eines a la gent perquè sàpiga què passa realment amb l'economia. Les crisis segueixen apareixent i els neoliberals continuen fent negoci. Està passant ara mateix! Com, per exemple, amb els devastadors incendis a Califòrnia de fa unes setmanes. Les companyies privades de seguretat estan aterrant als barris de ciutats com Los Angeles, i el capitalisme de la destrucció aprofita aquests moments per eliminar serveis públics, fins i tot el dels bombers.

Parlem del capitalisme, però de qui es tracta? Dóna'm noms.

Al llibre dono moltíssims noms! Intento no fer generalitzacions.

Qui és més poderós avui, els governs o les grans transnacionals?

Actualment, és impossible diferenciar entre governs i transnacionals. Estan integrats. Com pots diferenciar el govern i les empreses de la Xina? És el mateix sistema. Quines diferències hi ha entre Halliburton, que ha guanyat milions de dòlars a l'Iraq, i el govern de Bush? Tampoc puc fer diferències entre Exxon Mobile i Dick Cheney, ni entre Blackwater i el Departament d'Estat... A Itàlia, per posar un últim exemple, Silvio Berlusconi era, fins a fa dos anys, l'home més ric del país i el primer ministre.

“Jo no vinc de cap silenci...”

Jordi Martí Font
/opinio@setmanaridirecta.info/

“Jo no vinc de cap silenci, però sé molt bé què és lamentar que la meua llengua siga un patrimoni menyspreat pel poder polític que ens denega el dret de viure en pau”, canta Pau Alabajos a “Despertar”. I lliga amb la tradició immediatament anterior representada pel Raimon de Xàtiva, quan deia que el nostre és un poble que calla però que, alhora, no es deixa enlluernar per místics ni per gent d'armes. El Pau furga, també, en la petita ferida sagnant que el post-franquisme ha deixat oberta als Països Catalans. Malgrat l'aparent llibertat formal de què gaudim des que falta el *vigília de Occidente*, la llengua catalana, el govern del poble, el respecte pels vinguts de fora o la defensa de la pau van de mal en borràs. I un poble sense pau, sense democràcia ni justícia no és un poble, sinó un ramat de súbdits. Un ramat de súbdits a qui prenen la llengua que parla, ara subtilment, per igualar-lo encara més als altres ramats.

Trencar el mite de la Transició, d'aquest pas positivitzat del feixisme a la democràcia formal actual

Trencar el mite de la Transició, d'aquest pas positivitzat del feixisme maquillat de democràcia orgànica a la democràcia formal actual, és el que em diu “Despertar”, i despertar i parlar és l'única actitud coherent que se m'acut davant del genocidi cultural contra el català, del genocidi humà contra les minories. El que ara es fa en democràcia.

Per això jo tampoc: “em quedaré de braços creuats, lluitaré per trencar les cadenes de nou. És possible somiar amb un món diferent, només cal intentar caminar sense por.”

